

ANTHONY RYAN

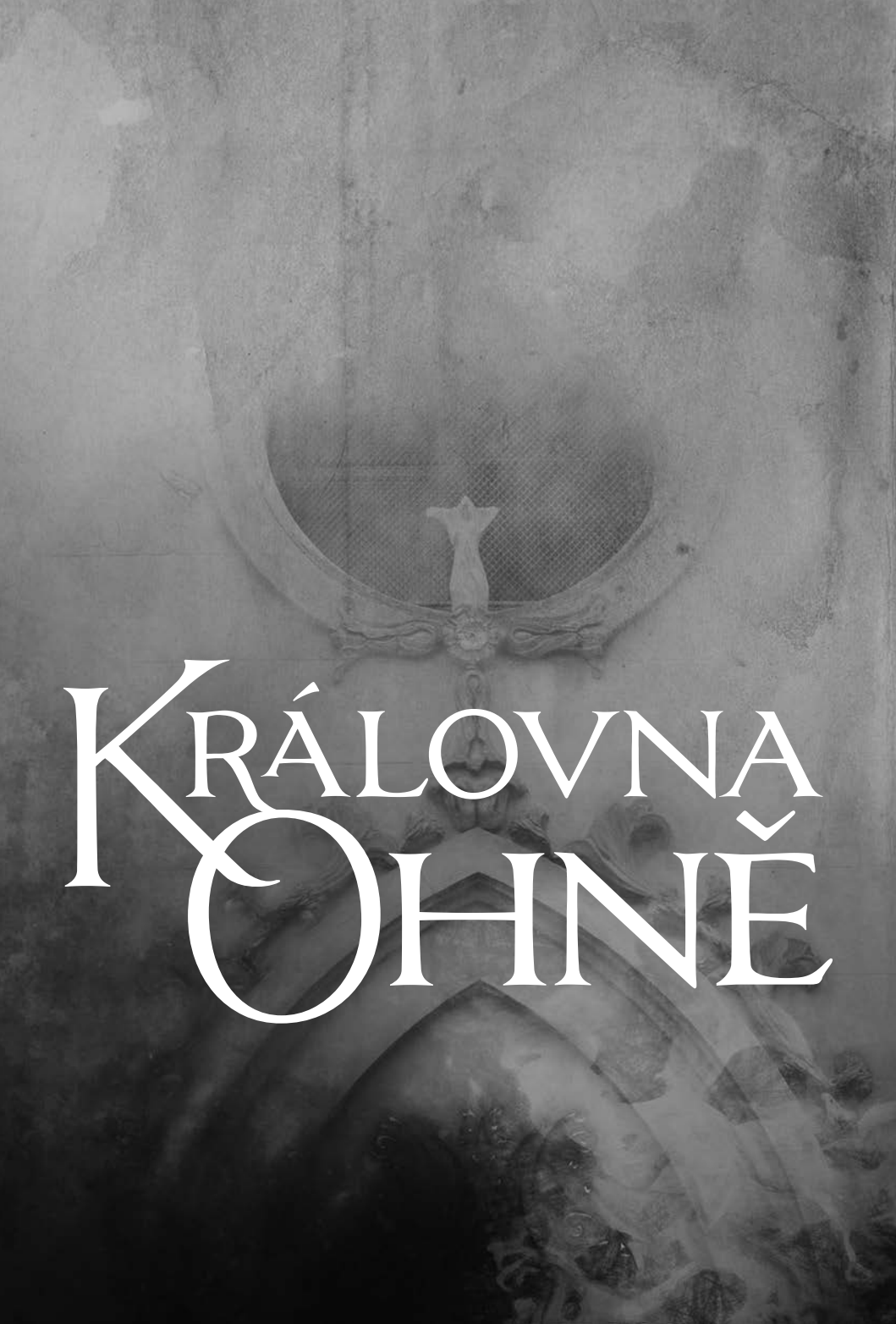
KRÁLOVNA OHNĚ

STÍN KRKAVCE: KNIHA TŘETÍ

Dokonalé zakončení
mistrovské trilogie.

FANTASY BOOK REVIEW

HOST

KRÁLOVNA OHNĚ

ANTHONY RYAN

KRÁLOVNA OHNĚ

BRNO 2016

Copyright © 2015 by Anthony Ryan
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with The Berkley
Publishing Group, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Map art copyright (mapa království, císařství a impéria, mapa
Asrélinu a Cumbrélinu, mapa severní oblasti) © by Anthony Ryan
Map art copyright (hlavní mapa) © by Steve Karp, based on
an original by Anthony Ryan
Cover art © Dorothea Bylica
Translation © Jakub Kalina, 2016

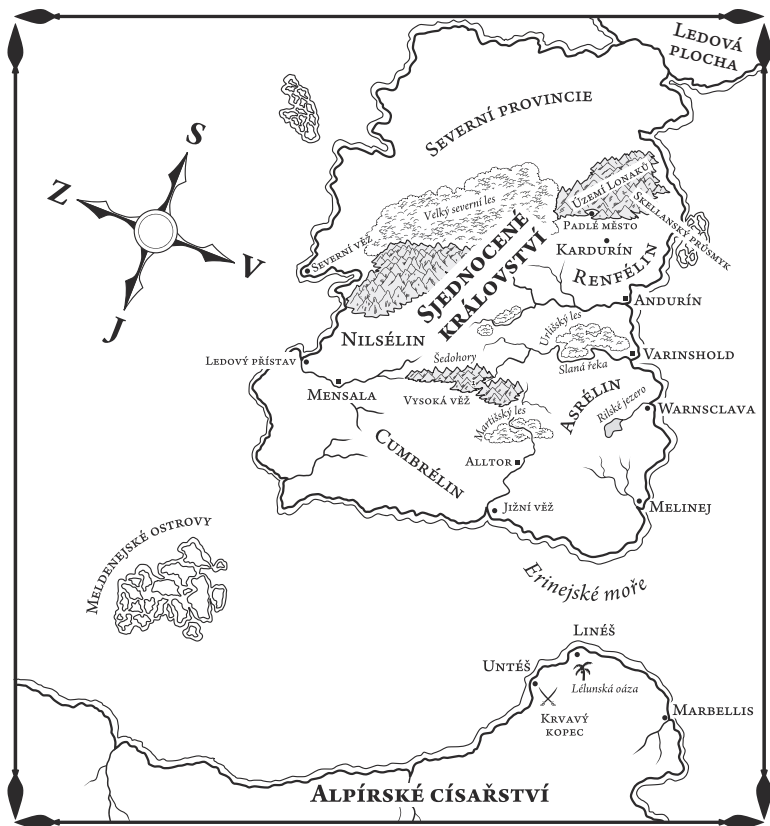
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)

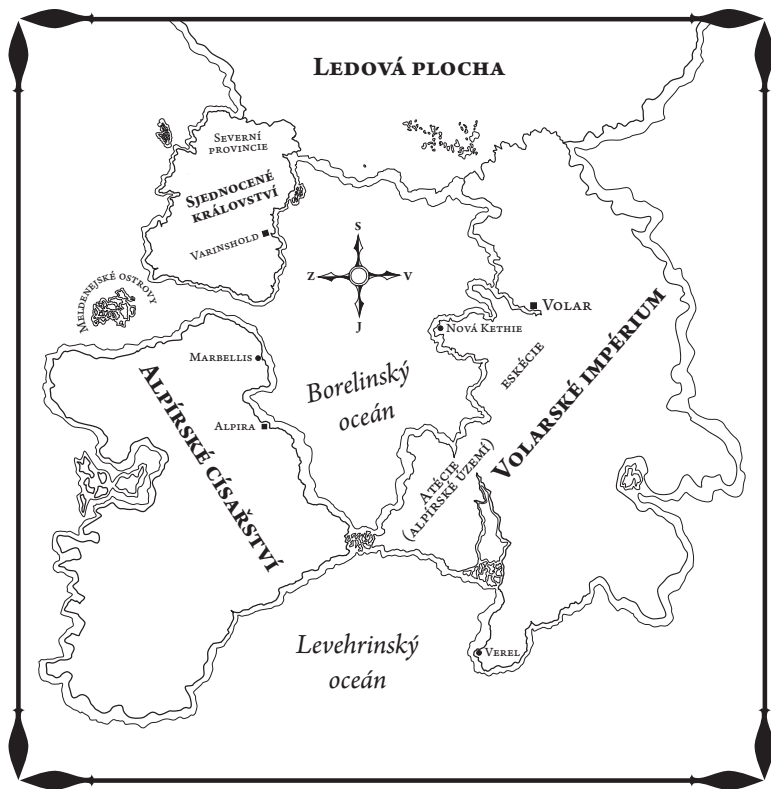
ISBN 978-80-7491-868-1 (Formát PDF)

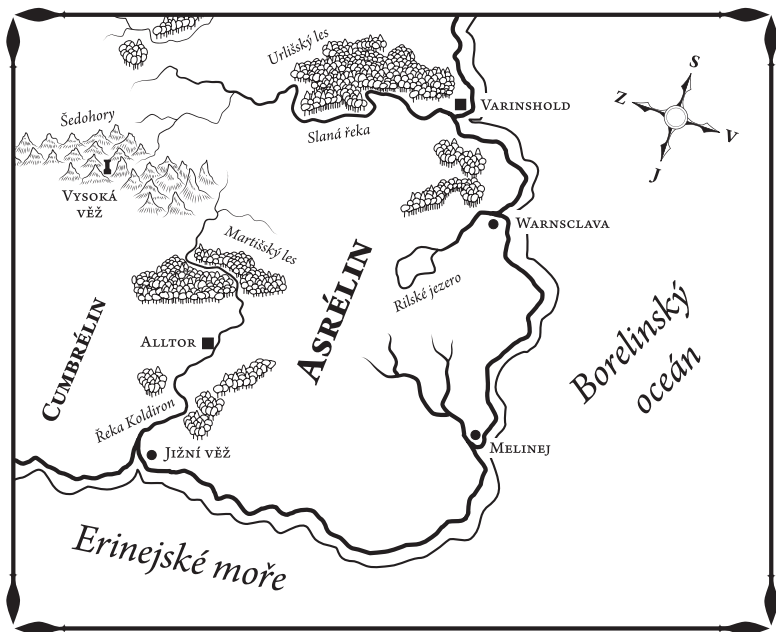
ISBN 978-80-7491-869-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-870-4 (Formát MobiPocket)

Věnováno Rodovi, Helen, Amber a Kyleovi

ČÁST PRVNÍ

Krkavec nezná odpočinku.

Jeho stín neúnavně

plachtí krajinou.

SORDAJSKÁ BÁSEŇ, AUTOR NEZNÁMÝ

VERNIEROVY ZÁPISKY

Když jsem dorazil společně se svou zajatkyní, čekal na hrázi. Stál vzpřímeně jako vždy, vyhublý obličej otočený k obzoru, plášť těsně přitažený k tělu, aby se chránil před chladem od moře. Mé prvotní zmatení z toho, že ho tady nacházím, se rozplynulo, neboť jsem spatřil koráb odplouvající z přístavu. Meldenejská loď s úzkým trupem směřovala do Severních provincií a na palubě vezla důležitého pasažéra, jenž bude muži stojícímu na břehu jistě hodně chybět.

Otočil se ke mně s upjatým, ostražitým úsměvem na rtech a já si uvědomil, že tady čeká i na můj odjezd. Od osvobození Alltoru jsme spolu hovořili jen krátce — a vpravdě poněkud stroze. Byl rozrušen neutuchajícím zmatkem války a chorobou, která jej schvátila po jeho slavném tažení. Únavou, jež proměnila kdysi ostré rysy v povislou masku se zarudlýma očima a znělý, byt' hrubý hlas v nepřijemný sípot. Nemoc už jej však, jak jsem si mohl všimnout, opustila. Nedávná bitva mu nějak pomohla zotavit se, což mě přivedlo k zamyšlení, zda pro něj krev a hrůzy nejsou svým způsobem zdrojem životní síly.

„Lorde,“ pozdravil mě s náznakem uctivé úklony, načež pokývl mé zajatkyni. „Madam.“

Fornella také kývla hlavou, ale neodpověděla. Bez zájmu si ho prohlížela, zatímco si slaný vítr pohrával s jejími vlasy. V té červenohnědé záplavě jsem zahlédl šedivějící pramen.

„Již jsem obdržel podrobné pokyny—“ začal jsem, ale Al Sorna mávl rukou.

„Já tady nejsem kvůli pokynům, lorde,“ odvětil. „Jen jsem se přišel rozloučit a popřát vám hodně štěstí ve vašem úsilí.“

Čekal na odpověď a já pozoroval jeho výraz— úsměv trochu povadl a do černých očí se vkradla obezřetnost. Je to možné? přemítal jsem. Žádá snad o odpuštění?

„Děkuji vám, lorde,“ odpověděl jsem a nadhodil si na rameni těžký plátěný vak. „Ale musíme se nalodit před ranním odlivem.“

„Samozřejmě. Doprovodím vás.“

„My nepotřebujeme stráž,“ pronesla Fornella tvrdě. „Dala jsem své slovo prověřené vašim vykladačem pravdy.“ Skutečně, dnes ráno jsme došli do přístavu bez doprovodu a dalších oficialit. Obrožený dvůr Sjedenocného království měl jen málo času a chuti na obřady.

„Jistě, ctěná občanko,“ odpověděl Al Sorna v lámané volarštině. „Ale já si chci... promluvit s tímto šedooděncem.“

„Svobodným mužem,“ opravil jsem ho a poté jsem dodal v jazyce království: „Šedooděnc odkazuje spíše k majetkovým poměrům než ke společenskému postavení.“

„Jistě, lorde.“ Ustoupil a pokynul mi, ať s ním jdu po hrázi k molu, u něhož se pohupovaly lodě — dlouhá řada meldenejských válečných galér a obchodních korábů. Naše loď přirozeně kotvila až na samém konci.

„Dar bratra Harlicka?“ otázal se a kývl k mému vaku.

„Ano,“ přisvědčil jsem. „Patnáct z těch nejstarších knih z Velké knihovny, jež po tom krátkém čase, který mi bylo dovoleno strávit ve vašem archivu, považuji za užitečné.“ Ve skutečnosti jsem očekával, že bratr knihovník vznese proti mé žádosti protest. On však jen souhlasně přikývl a panovačně rozkázal jednomu ze svých pomocníků, aby zmíněné svitky vyhledal v povozech, které mu sloužily jako pojízdná knihovna. Věděl jsem, že jeho zjevná lhostejnost k této krádeži přinejmenším částečně pramení z jeho daru — vždy může jednoduše sepsat nové kopie, a neskrývaně, neboť držet podobné věci v tajnosti už nebylo nutné. Temné síly, jak je nazývali, byly nyní povoleny a otevřeně se o nich mluvilo. Obdaření směli využívat své nadání beze strachu z mučení a popravy, přinejmenším teoreticky. Ve tvářích těch, kterým se podobného nadání nedostalo, jsem spatřoval pozůstatky strachu, ale také závist, což mě vedlo k úvahám, že by snad bylo moudřejší, kdyby se Obdaření i nadále drželi ve stínech. Mohou však stíny přetrvat i ve válečném ohni?

„Skutečně si myslíte, že ho tam někde najdete?“ zeptal se Al Sorna po cestě k lodi. „Spojence?“

„Síla tak zlovolná a mocná musí zanechávat nějaké stopy,“ odpověděl jsem. „Historik je svým způsobem lovec, lorde. Pátrá po znameních v podrostu korespondence a kronik, sleduje kořist skrze otisky v paměti. Neočekávám, že naleznu podrobnou a nestrannou historii tohoto tvora,

at' je to zvíře, nebo člověk. Či něco úplně jiného. Ale zcela jistě nějaké stopy zanechal a já mám v plánu je najít.“

„V tom případě byste měl být opatrný, protože mám podezření, že mu vaše pozornost neujde.“

„Ani ta vaše.“ Odmítl jsem se a všiml si, že znepokojeně nakrčil čelo. Kam zmizela tvoje jistota? pomyslel jsem si. Během našich předchozích setkání to byl jeden z jeho nejvýraznějších povahových rysů — nesmiřitelná a neotřesitelná jistota. Ted' z něj však zůstal zasmušilý a ustaraný muž, sklíčený výhledem na útrapy, které jej čekají.

„Dobýt hlavní město nebude snadné,“ poznamenal jsem. „Nejmoudřejší by bylo počkat do jara zde a nabrat co nejvíce sil.“

„Moudrost a válka často nechodí ruku v ruce, lorde. A vy máte pravdu, Spojenec s největší pravděpodobností všechno uvidí.“

„Tak proč...?“

„Nemůžeme tady prostě jen tak čekat na další úder. Stejně jako váš císař nemůže očekávat, že ujde pozornosti Spojence.“

„Vím moc dobře, jakou zprávu mám svému císaři doručit.“ Kožený váček se svítkem opatřeným pečeti mě tížil na krku víc než celý vak s knihami, ačkoli vážil jen zlomek toho co tlumok. Pouze inkoust, papír a vosk, napadlo mě. Přesto má moc poslat miliony mužů do války.

Zastavili jsme se u lodě, mohutného obchodního korábu, jehož trup byl po bitvě u Zubů stále ožehnutý, zábradlí neslo stopy čepelí a šípů a plachty byly vyspraveny záplatami. Oči mi sklouzly k příďové figuře představující hada. Ač přišla o velkou část spodní čelisti, vyvolávala ve mně jisté vzpomínky. Na vrcholu nástupního můstku jsem spatřil postavu kapitána se založenýma rukama a s podmračeným obličejem. Tvář, kterou jsem si pamatoval velmi dobře.

„To vy stojíte za výběrem plavidla, lorde?“ otázal jsem se Al Sorny.

Ten s mírně pobaveným výrazem pokrčil rameny. „Ujišťuji vás, že jde o pouhou náhodu.“

S povzdachem jsem si uvědomil, že v mém srdci zbylo jen málo místa pro další rozhovory. Otočil jsem se k Fornelle a natáhl ruku k lodi. „Prosím, ctěná občanko. Za malý okamžik se k vám připojím.“

Všiml jsem si, jak Al Sorna sleduje její nástup na palubu. Pohybovala se s obvyklou ladností získanou staletími praxe. „Navzdory tomu, co říkal vykladač pravdy,“ varoval mě, „nevěřte jí.“

„Byl jsem jejím otrokem dost dlouho na to, abych se o tom poučil sám.“
Opět jsem si nadhodil vak na rameni a pokývl muži na rozloučenou. „Sbohem, lorde. Těším se, až se ke mně dostanou zprávy o vašem tažení —“

„Měl jste pravdu,“ přerušil mě. Na rtech se mu opět objevil ten ostražitý úsměv. „V tom mém vyprávění bylo pár... vynechávek.“

„Myslím, že máte na mysli lži.“

„Ano.“ Jeho úsměv zmizel. „Věřím však, že jste odhalil pravdu. Nemám tušení, jak tato válka skončí ani jestli se některý z nás dožije jejího konce. Ale pokud ano, vyhledejte mě znovu a já vám slibuji, že ode mě neuslyšíte nic než pravdu.“

Vím, měl jsem mu být vděčný. Neboť který učenec nelační po pravdě od člověka, jako je on? Když jsem mu však pohlédl do očí, vytanulo mi na mysli jediné jméno. Seliesen.

„Dřív mě často napadala otázka, jak může člověk, který zmařil tolik životů, chodit po světě, jako by byl bez viny. Jak dokáže zabiják nést tíhu vraždy a současně se stále nazývat člověkem? Ovšem teď jsme zabijáky oba a já zjišťuji, že to moji duši netíží ani trochu. Ovšem já zabil zlého člověka, kdežto vy dobrého.“

Otočil jsem se a bez dalšího ohlédnutí vystoupal na palubu.

KAPITOLA JEDNA

♦ LYRNA ♦

Probudil ji sníh. Lehoučké doteky na kůži, svědivé, a nikoli nepříjemné, ji volaly z temnoty. Chvilí trvalo, než se jí vrátila paměť. Zbyly z ní však jen útržky obrazů a pocitů, jimž vládly strach a zmatek. Řvoucí Iltis s mečem v ruce... Zvonění oceli... Hrubá ruka na jejích ústech... A ten muž... Muž, který ji zapálil.

Otevřela ústa, ovšem nedostala ze sebe víc než zaskuhrání. S dalším nádechem natáhla do plic mrazivý vzduch. Měla pocit, že snad umrzne zevnitř. Zdálo se jí nepatřičné, že by poté, co tak mocně vzplála, měla zemřít chladem.

Iltis! uvědomila si náhle. Iltis je zraněný! Možná i mrtvý!

Snažila se pohnout, vstát a vši silou svého královského hlasu volat, aby jí dovedli léčitele. Namísto toho však jen zasténala a zatřepotala rukama, na něž stále dopadaly sněhové vločky. Vzplála v ní zloba a vyháňela z plic chlad. *Musím se pohnout! Přece tady neumřu ve sněhu jako toulavý pes!* Opět nasála ledový vzduch a zaječela. Vložila do toho křiku veškerou svoji sílu a hněv. Mocný řev, královský řev... ovšem k jejím uším dolehlo pouze syčení deroucí se skrz zuby. A ještě něco.

„... k tomu by měl existovat dobrý důvod, seržante,“ říkal drsný hlas, silný, úsečný a upjatý. Hlas vojáka, doprovázený křupáním sněhu pod podrážkami.

„Pán věže říkal, že se k němu máme chovat slušně, kapitáne,“ ozval se druhý hlas s nilsélinským přízvukem, starší, a ne tak silný. „Zacházejte s ním s úctou, říkal. Jako s těmi ostatními z mysu. A zdálo se, že to myslí vážně, pokud mohu soudit z řeči člověka, který neřekne víc než dvě slova najednou.“

„Lidi z mysu,“ pravil kapitán mírněji, „kterým vděčíme za sněžení na konci léta...“ Jeho hlas utichl a křupání sněhu se změnilo v dupot běžících mužů.

„Výsosti!“ Na ramenou ucítla něčí ruce, opatrný, ale naléhavý dotek. „Výsosti! Jste zraněná? Slyšíte mě?“

Lyrna jen zasténala a opět se jí zachvěly ruce.

„Kapitáne Adale,“ slyšela seržantův hlas, přiškrcený strachem. „Její tvář...“

„Mám oči, seržante! Zavolejte Pána věže do stanu bratra Kehlana! A přiveďte muže, kteří odnesou jeho lordstvo. O královně ani slovo. Rozumíte?“

Slyšela další kroky ve sněhu a pak ji od hlavy až k patě zahalilo cosi měkkého a hřejivého. Něčí ruce ji zvedly a ona ucítila mravenčení ve ztuhlých zádech a končetinách. Upadla do temnoty a trhavý běh kapitána odnášejícího ji k městu již nevnímala.

Když se probírala podruhé, byl u ní. Přejela očima po plátěné střeše a spatřila ho, jak sedí vedle jejího lůžka. Ačkoli měl oči tak jako předchozího dne zastřené červeným závojem, jeho pohled byl jasnější a soustředěnější. Nakláněl se k ní a jeho černé oči se vpíjely do pokožky jejího obličej. *Podpálil mě...* Zavřela víčka, odvrátila se od něj, potlačila vzlyk deroucí se jí z hrudi a polkla. Až poté co se uklidnila, se otočila zpět a zjistila, že stále klečí u jejího lůžka, s hlavou sklopenou.

„Výsosti,“ řekl.

Znovu polkla a pokusila se promluvit. Očekávala jen slabé zachroptění, takže ji síla vlastního hlasu poněkud překvapila. „Můj lorde Al Sorno. Doufám, že se máte po ránu hezky.“

Zvedl hlavu — ve stále divokých černých očích zkoumavý výraz. Chtěla mu říct, že zírat takto na někoho je neslušné, zvláště na královnu, bylo jí však jasné, že by to znělo směšně. *Na každém slově záleží,* řekl jí jednou otec. *Každé slovo, které vyřkne ten, kdo nosí korunu, zůstane zaznamenáno, a často špatně. A tak, dcero, pokud někdy tvou hlavu obtíží tento zlatý kroužek, nikdy nesmíš pronést jediné slovo, které by z úst královny zaznít nemělo.*

„Docela ... dobře, Výsosti,“ odpověděl Vélín, stále klečící na kolenu. Zavrtěla se a ke svému překvapení zjistila, že se může bez potíží pohybovat. Někdo jí svlékl plášť a šaty, které na sobě měla předchozího večera, a veškerou parádu vyměnil za obyčejný bavlněný háv,

který ji halil od krku až ke kotníkům. Když se posadila a shodila nohy z lůžka, látka ji příjemně hladila na kůži. „Vstaň, prosím,“ řekla Vélino-vi. „Obřadnosti mě obvykle unavují, a když jsme sami, jsou zbytečné.“

Narovnal se a ani na okamžik nespustil oči z její tváře. Poněkud váhavě a s lehkým třasem v rukou si přitáhl židli a posadil se proti ní. Jeho tvář se ocitla na necelou délku paže od její, nejbližší od toho dne o letním festivalu.

„Co lord Iltis?“ zajímala se.

„Je raněný, ale přežil,“ odpověděl. „Na malíčku levé ruky měl omrzliny. Bratr Kehlan mu ho musel uříznout. Ani si toho nevšiml a měli jsme co dělat, abychom mu zabránili, aby se vás vydal hledat.“

„Měla jsem štěstí, že mi ho osud poslal do cesty.“ Odmlčela se a pak se nadechla, aby v sobě posbírala odvalu k tomu, co musela říct. „Včera jsme neměli moc příležitostí si promluvit. Určitě máš spoustu otázek.“

„Hlavně jednu. V okolí koluje mnoho divokých zpráv o vašich... poraněních. Prý k tomu došlo v den, kdy Malcius zemřel.“

„Malcia zavraždil Frentis, bratr Šestého řádu. Za vraždu zaplatil životem, sama jsem ho zabila.“

Viděla, jak ho ta zpráva ohromila — jako by ho udeřila kusem ledu. S prázdným pohledem se předklonil a zašeptal: „Chci být bratr... Chci být jako ty.“

„Byla s ním jedna žena,“ pokračovala Lyrna. „Stejně jako tvůj bratr se vydávala za uprchlého otroka. Prý přepluli oceán a zažili mnoho dobrodružství. Podle toho, jak ta cizinka reagovala, když jsem Fren-tise zabila, soudím, že je požil silný cit. Láska člověka dovede dohnat k nečekaným činům.“

Vélin zavřel oči a zachvěl se. Snažil se ovládnout svůj žal. „Zabít ho určitě nebylo snadné.“

„Během svého pobytu u Lonaků jsem se leccos naučila. Viděla jsem, jak Frentis padl. Potom...“ *Plameny se sáply po její kůži jako drápy divoké kočky a do nozder jí vnikl zápach vlastní spálené kůže...* „Vypadá to, že ani moje paměť není dokonalá.“

Vélin seděl neskutečně dlouho mlčky, ztracen v myšlenkách, obli-čej ještě vyzáblejší než dřív. „Naznačovala mi, že se vrací,“ zamumlal nakonec. „Ale ne za tímto účelem.“

„Čekala jsem, že se zeptáš na něco jiného,“ prohodila ve snaze vytrhnout ho ze vzpomínek, které kalily jeho mysl. „Že budeš žádat vysvětlení k Liněši.“

„Ne, Výsosti,“ zavrtěl hlavou. „Ujišťuji vás, že vůbec žádné vysvětlení nežádám.“

„Ta válka byla strašlivá chyba. Zajali Malcia ... Otcovo rozhodnutí bylo projevem ... slabosti.“

„Pochybují, že by král Janus byl schopen slabosti, Výsosti. A co se té války týče, vzpomínám si, že jste se mě před ní pokusila varovat.“

Přikývla a odmlčela se, aby uklidnila své rychle tlukoucí srdce. *A já si byla tak jistá, že mě bude nenávidět.* „Ten muž ...“ řekla. „Ten muž s lanem.“

„Jmenuje se Pletač, Výsosti.“

„Pletač,“ zopakovala. „Předpokládám, že to je vyslanec zla, které stojí za všemi našimi problémy. Ukrýval se v tvé armádě a čekal na příležitost k úderu.“

Vélin se trochu odtáhl, zármutek v jeho tváři vystřídal překvapení. „K úderu, Výsosti?“

„Zachránil mě,“ řekla. „Před tou věcí. A pak mě zapálil. Přiznávám, že to úplně nechápu. Ovšem jak zjišťuji, tato stvoření jednají podivnými způsoby.“ Slova se jí zadržela v hrdle. Vybavila si oheň, který vzplál, když ji ten svalnatý mladík přitiskl k sobě. Žár byl ještě intenzivnější než v ten příšerný den v trůnním sále. Zvedla hlavu a přinutila se pohlednout Vélinovi do očí. „Je to ... je to horší?“

Tiše si povzdychl a vzal ji za ruce. Ucítla jeho hrubé, mozolnaté dlaně. Čekala povzbudivý stisk následovaný nevyhnutelnou a strašlivou zprávou, on ji však namísto toho uchopil za zápěstí, zvedl ji ruce a roztáhl její prsty, aby se jimi dotkla své tváře.

„Ne!“ vykřikla a snažila se mu vytrhnout.

„Věřte mi, Lyrno,“ vydechl a přiložil její prsty ke kůži ... k hladké, neporušené kůži. Pustil ji a ona sama začala zkoumat každíčký kousek svého obličeje, od čela až ke krku. *Kde je?* opakovala si v duchu, neboť nenacházela tu hrubou, skvrnitou a zjizvenou tkáň. A necítla ani spalující bolest, která ji trápila navzdory všem hojivým mastem, jimiž dámy její popáleniny denně ošetřovaly. *Kde je moje tvář?*

„Věděl jsem, že má Pletač veliký dar,“ řekl Vélin. „Ale tohle ...“

Lyrna se držela za obličej a bránila se vzlykům. *Na každém slově záleží.* „Já...“ začala, pak se odmlčela a zkusila to znovu. „Měla bych... měla bych svolat radu kapitánů... co nejdříve...“

Teprve pak jí začaly téct slzy. Vélin ji objal okolo ramen. Opřela si hlavu o jeho hrud' a plakala jako dítě.

Žena v zrcadle si přejela dlaní po světlém strništi na hlavě a na hladkém čele jí naskočila vráska. *To doroste, ujišťovala se. Možná si je tentokrát nenechám narůst tak dlouhé.* Lyrna se zaměřila na místa, kde předtím byly nejhorší popáleniny. Shledala, že pokožka přece jen není zcela uzdravená. Okolo očí a na čele objevila tenké bledé jizvičky. Vypravila si, co jí toho dne pod horou řeklo ubohé, pomatené Mahlessino já. *Zatím ne... Stopy tvé velikosti.*

Lyrna ustoupila od zrcadla a naklonila hlavu, aby se podívala, jak jizvy vypadají na světle. Zjistila, že na přímém slunci trochu vybledly. Zachytila v zrcadle nějaký pohyb a všimla si, že za ní stojí Iltis. Rychle uhnul pohledem a chytil si ovázanou ruku zavěšenou na šátku. Přisoudil se do stanu zhruba před hodinou, odstrčil Bentena a padl před Lyrnou na kolena. Blekotal něco o odpuštění, ale pak vzhlédl, spatřil její tvář a okamžitě zmlkl.

„Měl byste ležet, lorde,“ řekla mu.

„Já...“ Iltis zamrkal a v očích se mu zaleskly slzy. „Už vás nikdy neopustím, Výsosti. Máte mé slovo.“

Vidí snad ve mně novou Víru? napadlo ji, neboť v zrcadle upozorovala, jak se trochu zakymácel, zavrtěl hlavou a narovnal se v zádech. *Ta stará ho zklamala, a tak teď novou hledá ve mně.*

Do stanu vešel s úklonou Vélin. „Armáda je připravena, Výsosti.“

„Děkuji, lorde.“ Královna natáhla ruku k Oreně, která držela plášť s kápi lemovanou liščí kožešinou. Vybrala ho z hromady oděvů, jež s největší radostí poskytla lady Reva. Orena přistoupila k Lyrně a přehodila jí plášť přes ramena, zatímco Murela poklekla, aby před královská chodidla položila nepraktické, ale elegantní boty. Královna se obula, stáhla si kápi až do obličeje a řekla: „Tak jdeme na to.“

Vélin před stan přistavil vysoký nekrytý povoz. Při Lyrnině příchodu k vozu přispěchal a podal královně ruku. Ona se jí přidržela a vytáhla se nahoru, přitom si podkasala plášť, aby o něj nezakopla. Při představě, že by v takové chvíli upadla na zem, se málem rozchichotala. Ovládla se však dřív, než se smích mohl prodrat skrz rty. *Na každém slově záleží.*

Když se postavila, aby si prohlédla svoji novou armádu, i nadále se držela Vélinovy ruky. Ten obtloustlý bratr ze Severních provincií ji mezi kradmými pohledy na její tvář informoval, že v tuto chvíli čítá Armáda severu šedesát tisíc mužů a žen a k tomu přibližně třicet tisíc sordajských a eorhillských válečníků. Regimenty stály sešikovány do převážně nerovných útvarů, postrádajících onu dokonalou soudržnost, jakou se královská armáda pyšnila při přehlídkách ve Varinsholdu. Přeživší příslušníci královské armády se od svých spolubojovníků popravdě dosti odlišovali. Prořídle rotý stály za bratrem Kenisem v samém středu linie uspořádané do úhledných a disciplinovaných formací. Většina její nové armády se však skládala z Nilsélců hraběte Marvena, odvedenců, kteří s Vélinem přišli ze Severních provincií, a dalších mužů, již se k nim připojili cestou. Jejich řady se vyznačovaly velkou různorodostí — všemožné druhy zbroje a zbraní, povětšinou ukořistěné mrtvým Volarům, provizorní, vybledlé prapory, tolik se lišící od precizních standart královské armády.

Sordajové, ohromný shluk zamlklých mužů, na nichž byla patrná pouze zvědavost, si našli místo na pravém křídle. Za nimi seděli na svých krásných vysokých koních stejně mlčenliví Eorhilové. Lady Reva vyhověla Lyrnině zdvořilé žádosti, aby se dostavila s celou knížecí gardou, z níž nezbylo více než třicet mužů, a se všemi přeživšími lučištníky. Stáli za svojí vládkyní ve dvou dlouhých řadách, podsadití, tvrdí muži s dlouhými luky na ramenou. Samotnou lady Revu doprovázela její rádkyně, lord lučištník Anteš a starý zarostlý velitel gardy. Nikdo z Revina doprovodu na sobě nedával znát, že by ke královně cítil byt' jen špetku posvátné úcty. Nalevo od nich shromáždil Štít kapitány meldenejské flotily. Loďař Ell-Nurin stál záměrně několik kroků před Štítem, který královně se založenýma rukama pokývl na pozdrav. Jako vždy mu na rtech zářil okouzlující úsměv. Byla to škoda, neboť ho smích nejspíš brzy opustí.

Na ostrově za nimi se tyčilo stále ještě doutnající město Alltor, dvojice věží katedrály částečně zastřena ustavičně padajícím sněhem.

Lyrna vyhledala očima drobnou, ale výraznou postavu lady Dahreny, která stála v první řadě společně s kapitánem Adalem a Severní gardou. Na rozdíl od ostatních členů armády Dahrena hleděla nikoli na Lyrnu, ale na Vélina. Pod jejím upřeným a znepokojivě intenzivním pohledem si Lyrna uvědomila, jak ji v dlani hřeje Vélinova ruka. Pustila ji, otočila se čelem k armádě a stáhla si kápi.

Projelo to jimi jako vlna. Ozývaly se překvapené vzdechy, přísahy, modlitby i slova naprostého údivu. Jak se vojáci nevěřicně obraceli ke svým druhům, rozvlnily se nerovné řady ještě víc. Lyrně však neušlo, že Sordajové i Eorhilové zůstali tiší, ačkoli i v jejich postojích byla patrná větší ostražitost. Teprve když změť hlasů přesáhla únosnou míru, zvedla Lyrna ruku. Chvilí se nic nedělo. Už se bála, že bude muset Vélina požádat, aby je utišil, to už však kapitán Adal svým mužům rozkázal, aby zmlkli. Ostatní důstojníci a seržanti jej napodobili a nad armádou se rozhostilo ticho.

Lyrna si vojáky prohlížela, pozorovala jejich tváře a dívala se jim do očí. Někteří před jejím pohledem uhýbali, nervózně se ošíváli a skláněli hlavy, jiní zírali v čirém úžasu.

„Zatím jsem neměla příležitost k vám promluvit,“ zvolala královna silným hlasem, který se v mrazivém vzduchu nesl do daleka. „Ti z vás, kdo neznáte mé jméno, vězte, že seznam mých titulů je dlouhý. Nebudu vás s ním obtěžovat. Postačí, když řeknu, že jsem vaše královna, uznaná Pánem věže Al Sornou i lady Revou, správkyní Cumbrelinu. Mnozí z vás mě viděli včera, a ti spatřili ženu s popálenou tváří. Teď mě vidíte zdravou. Chci vám slíbit, že vám jako vaše královna nebudu lhát. A proto vám upřímně říkám, že mou tvář zahojily Temné síly. Nedovolávám se přízně Zemřelých ani nějakého boha. Stojím před vámi, uzdravena rukou muže s darem, jemuž nerozumím. Došlo k tomu bez mého přičinění. Nevidím však důvod, proč bych toho měla litovat nebo trestat muže, který mi tuto laskavost prokázal. Mnozí z vás jistě nepochybují, že v řadách této armády jsou další s podobnými schopnostmi, dobří a odvážní lidé. Podle platných zákonů by měli být kvůli těmto darům, jimiž je obdařila příroda, usmrceni.

A já proto svým královským slovem ruším veškeré zákony zakazující užívání darů dříve označovaných jako Temné síly.“

Odmělčela se — očekávala hlasitou reakci, snad i nespokojené mručení. Namísto toho však dál panovalo ticho. Všichni ji uchváceně pozorovali. I ti, kteří se ještě před chvílí jejím pohledu vyhýbali, od ní teď nedokázali odtrhnout zrak. *Právě tu k něčemu došlo*, uvědomila si. *K něčemu... užitečnému.*

„Není mezi námi nikdo, kdo by nepoznal utrpení,“ hovořila dál. „Není tu nikdo, kdo by nepřišel o ženu, manžela, dítě, přítele nebo rodiče. Mnozí z vás zakusili rány bičem, i já. Mnozí z vás museli strpět údery špinavých rukou, i já. Mnohé z vás ožehl oheň, i mě.“

Mezi vojáky to začínalo hučet, davem se šířil rozdmýhávaný hněv. Jedna žena uprostřed roty osvobozených otroků kapitána Nortaha, štihlá a drobná, ale ověšená několika dýkami, vycenila zuby ve výrazu rostoucího vzteku. „Tato země nese jméno na počest naší jednoty,“ pokračovala Lyrna. „Ovšem jen blázen by tvrdil, že jsme kdy byli skutečně jednotní. V nekonečné řadě malicherných sporů jsme prolévali vlastní krev. S tím je nyní konec. Nepřítel přinesl k našim břehům otroctví, mučení a smrt, ale s nimi nám přinesl i dar. Dohnal nás k jednotě, která nám tak dlouho chyběla. A toho bude litovat. Proměnil nás v jedinou nezníčitelnou čepel mířící přímo do jeho černého srdce. A já s vaší pomocí dohlédnu na to, aby vykrvácelo!“

Hučení přerostlo v divoký řev, tváře se křivily zlostí a nenávistí, vzduchem létaly pěsti, meče a halapartny. Ta omamná vřava Lyrnu pohlcovala svou mocí... *Moc. Musíš ji nenávidět, stejně jako ji miluješ.*

Zvedla ruku a vojáci se opět utišili, i nadále z nich však sálalo odhodlání. „Neslibuji vám snadná vítězství,“ sdělila jim. „Náš nepřítel je krutý a lstivý. Nebude umírat snadno. A tak vám slibuji jen tři věci — dřinu, krev a spravedlnost. Nikdo z těch, kteří se se mnou touto cestou vydají, by neměl očekávat jinou odměnu.“

Jako první začala skandovat ta drobná žena s dýkami. Zaklonila hlavu a čepelemi v obou rukou bodala do vzduchu. „Dřina, krev a spravedlnost!“ Pokřik se rychle šířil celou armádou. „Dřina, krev a spravedlnost! Dřina, krev a spravedlnost!“

„Za pět dní vyrážíme k Varinsholdu!“ zvolala Lyrna do stále sílícího skandování. *Menší divadlo nikdy neuškodí*, řekl jí ten starý pleti-

chář během jedné z ceremonií, při níž rozdával meče mužům, kteří si je nezasloužili. *Královský majestát je jedno velké představení, dcero.* Hluk se zdvojnásobil a její slova zanikla v zuřivém pokřikování. „NA VARINSHOLD!“

Chvíli jen tak stála s rozpřaženýma rukama a vychutnávala si jejich oddané běsnění. *Dokázal jsi někdy něco takového, otče? Získal sis někdy jejich lásku?*

Řev neustával. Opět přijala Vélínovu ruku a chystala se sestoupit z povozu. Když však zahlédla Štíta, zarazila se. Podle jejího očekávání úsměv z jeho tváře zmizel a nahradil jej podmracený výraz. V tu chvíli zapochybovala, zda je kapitán i nadále ochoten kamkoli ji následovat.

„Do Varinsholdu je to dvě stě mil, Výsosti,“ oznámil jí hrabě Marven. „A my máme dost obilí pro koně sotva na osmdesát. Naši cumbrelínští přátelé si dali na plnění úrody dost záležet.“

„Lepší spálená než v žaludcích našich nepřátel,“ podotkla lady Reva z druhé strany stolu.

Stáli okolo velkého stolu s mapami ve Vélínově stanu. Dostavili se všichni kapitáni armády, lady Reva a náčelníci Eorhilů a Sordajů. Eorhilům velel šlachovitý jezdec, jehož věk Lyrna odhadovala na něco přes padesát let. Sordaj byl o něco mladší, vyšší než většina jeho lidí, štíhlý jako vlk a měl pohled jestřába. Oba vypadali, že rozumějí každému slovu, ale sami toho moc nenamluvili. Lyrně neušlo, jak neustále těkají pohledem mezi ní a Vélínem. *Je to podezření? uvažovala. Nebo jen údiv?*

Hrabě Marven téměř celou hodinu popisoval jejich strategickou situaci. Vzhledem k tomu, že ona sama se studiem vojenství nikdy příliš neobtěžovala, nezbylo jí než se spoléhat na to málo, co ze žargonu svých společníků pochytila. Zdálo se, že nejsou v zas tak dobré pozici, jak by se dalo po tak slavném vítězství očekávat.

„To je pravda, madam,“ obrátil se hrabě k Revě. „Pro nás to ovšem znamená nebezpečný nedostatek zásob, a do zimy zbývají jen dva měsíce.“

„Mám tomu rozumět tak, lorde,“ ozvala se Lyrna, „že máme silnou armádu, ale žádné prostředky k jejímu přesunu?“

Hrabě si přejel rukou po oholené hlavě. Zatímco se s povzdechem pokoušel dát dohromady vhodnou odpověď, sešitá jizva na jeho tváři se rozsvítila o něco červenější barvou.

„Ano,“ přisvědčil Vélín, který stál na protější straně stolu. „A nejde jen o přesun. Pokud do zimy neseženeme dostatek potravy, celá armáda by mohla vyhladovět.“

„Urcitě jsme ukořistili volarské zásoby,“ podotkla Lyrna.

„Přesně tak, Výsosti,“ promluvil obtloustlý bratr Hollun. Stejně jako většině přítomných mu činilo potíže nezírat na její tvář. „Dvanáct tun obilí, čtyři tuny kukuřice a šest tun hovězího.“

„Bez nichž by mí lidé v zimě pomřeli hladu,“ prohlásila lady Reva. „Beztak jsem musela opět začít snižovat příděly... Výsosti,“ dodala. S etiketou měla očividně pořád problém.

Lyrna pohlédla na mapu a přejela očima trasu do Varinsholdu. Na cestě se nacházelo mnoho měst a vesnic. Královně však bylo jasné, že z nich většinou zůstaly jen trosky, kde žádné zásoby nenajdou. *Dvě stě mil do Varinsholdu*, přemítala a pohlédla si mapu pozorněji. *Polovina této vzdálenosti k pobřeží... a k moři.*

Vzhledla a vyhledala Štíta, který stál stranou kruhu kapitánů v zadní části stanu, tvář napůl ukrytou ve stínu. „Lorde Ell-Nestro,“ oslovila ho. „Potřebuji vaši radu, prosím.“

Po krátkém zaváhání přistoupil blíž. Dvojčata, vnuci krajského knížete Darvuse, mu uvolnili místo s uctivou úklonou, kterou však on nijak neocenal. „Výsosti,“ řekl nevzrušeně.

„Vaše flotila čítá mnoho lodí,“ začala. „Je jich dost, aby dopravily armádu do Varinsholdu?“

Štít zavrtěl hlavou. „Po bitvě u Zubů byly lodě tak poškozené, že se polovina flotily musela vrátit na Ostrovy. Uvezli bychom možná třetinu armády, ale bez koní.“

„To k dobytí Varinsholdu nestačí,“ odušil hrabě Marven. „Ne pokud se té Volarce dá věřit. Město stráží spousta mužů a jsou dobře zásobeni po moři i z Renfélinu.“

Lyrna se zastavila pohledem u Varinsholdu. Hlavní a největší pří-
stav celého království zbohatl především obchodováním s Volarskem.

Ukázala na námořní trasy rozbíhající se od Varinsholdu a podívala se na Štíta. „Plavil jste se už někdy těmito vodami, lorde?“

Chvilí se díval na mapu a pak přikývl. „Několikrát. Nejsou tak výnosné jako jižní trasy. Královská flotila si obchod ve Varinsholdu vždy přísně střežila.“

„Teď už žádná flotila není,“ podotkla Lyrna. „A výnosy budou patrně tučné, když vezmeme v potaz ztráty nepřítele u Zubů?“

Meldenejec opět přikývl. „To bezpochyby, Výsosti.“

„Včera jste mi věnoval loď. Já vám ji dnes vracím s žádostí, abyste vzal svoji flotilu a unesl nebo spálil každé volarské plavidlo, které popluje z Varinsholdu nebo do něj. Uděláte to pro mě?“

Všimla si, jak se ostatní kapitáni ošívají a vrhají na piráta pohledy plné nevole. *Nelíbí se jim, když královna smlouvá, pochopila. Příště si s ním promluví v soukromí.*

„Budu muset své muže chvíli přesvědčovat,“ odpověděl El-Nestra po chvíli. „Vypluli jsme, abychom bránili Ostrovy. A tento úkol jsme splnili.“

Vtom předstoupil loďař Ell-Nurin a ladně se královně uklonil. „Nemohu hovořit za Štítovy muže, Výsosti, ale mí námořníci jsou připraveni jít za vámi až do Udonorových síní, bude-li třeba. A jsem si jist, že mnozí další také. Po bitvě u Zubů a ... vašem uzdravení si jen málokdo dovolí odmítnout.“ Obrátil se ke Štítovi s tázavým výrazem.

„Jak říká loďař,“ procedil Štít po chvíli skrz zuby. „Jak bychom mohli odmítnout?“

„Výborně.“ Lyrna se opět zaměřila na mapu. „Přípravy musí být hotové do týdne. Armáda se poté vydá ne na sever, ale na východ, k pobřeží. Dojdeme do Varinsholdu přes přímořské přístavy, kde nám naši meldenejští spojenci předají veškerá bohatství, jaká volarský senát pošle svým posádkám. U moře najdeme také rybáře, kteří nám jistě s radostí prodají své úlovky.“

„Jestli ještě nějakí zbylí,“ odtušila Reva tiše.

„Nyní udělím několik titulů,“ pokračovala Lyrna, aniž by správkyni Cumbrélinu věnovala pozornost. „Odpusťte prosím, že se budeme muset obejít bez ceremonií, ale na takové malichernosti teď nemáme čas. Lorda Vélina Al Sornu jmenuji Pánem bitev královské armády. Lord Marven budiž jmenován královským rytířem a generálním

pobočníkem. Bratře Hollune, vás jmenuji strážcem královské pokladnice. Kapitáni Adal, Orven a Nortah se tímto stávají královskými rytíři a jsou povýšeni do hodnosti lorda maršála. Lorde Atherane Ell-Nestro,“ opět pohlédla Štítovi do očí, „vás jmenuji Pánem flotily Sjednoceného království a kapitánem její vlajkové lodi.“ Rozhlédla se po všech shromážděných. „K těmto titulům se samozřejmě vážou všechna práva a výsady stanovené zákony Sjednoceného království. Majetek a pozemky budou rozděleny po ukončení bojů. Žádám vás o odpověď — přijímáte tyto pocty?“

Neušlo jí, že Vélin vyjádřil svůj souhlas jako poslední, teprve poté, co se po zdánlivě nekonečném váhání uklonil Štít, s obvyklým náznakem úsměvu.

„Ještě něco, drazí pánové?“ zeptala se rady.

„Je tu ještě otázka zajatců, Výsosti,“ ozval se lord maršál Orven. „Jak se ukazuje, není snadné udržet je v bezpečí. Zvláště když vezmeme v úvahu střelecké dovednosti našich cumbrelínských hostitelů,“ dodal a po očku se podíval na Revu.

„Předpokládám, že jste prověřili, jestli nám nemohou sdělit nějaké užitečné informace?“ ujistila se Lyrna.

Harlick, ten hubený starší bratr, zvedl kostnatou ruku. „Tento úkol byl svěřen mně, Výsosti. Je mezi nimi několik důstojníků, které teprve musím vyslechnout. Moje dosavadní zkušenosti ovšem naznačují, že jejich užitečnost bude jen velmi omezená.“

„Mohou pracovat,“ podotkl Vélin a upřel na královnu zarudlé, ale klidné oči. „Opravit, co zničili.“

„Do města je pustit nemůžu,“ zavrtěla Reva hlavou. „Lidi by je roztrhali na kousky.“

„Tak je vezmeme s sebou,“ reagoval Vélin. „Poslouží nám jako nosiči.“

„Ale také je budeme muset krmit,“ poznamenala Lyrna a otočila se k bratru Harlickovi. „Dokončete výslech, bratře. Až budete hotov, lord maršál Orven je nechá pověsit. Pánové, pusťte se do práce, prosím.“

Seděl u řeky. Vypadal jako obyčejný svalnatý voják, který nezvykle zručnými prsty plete lano. Vélín ji upozornil, že od něj nemá mnoho čekat, proto ji překvapilo, když při jejím příchodu vstal a vysekl jí poklonu tak dokonalou, že by zahanbil i zkušeného dvořana.

„Cara říkala, že bych se měl uklonit,“ vysvětlil královně s přátelským úsměvem v široké tváři. „Ukázala mi, jak se to dělá.“

Lyrna pohlédla doprava, odkud přihlíželi tři další Obdaření ze Severních provincií. Cara, stále bledá a vyčerpaná po včerejší námaze, si ji podezřívavě měřila. Stejně se tvářil hubený mladík držící dívku za ruku i urostlý chlapík s hustými vlasy, stojící za dvojicí. *Myslí si, že jsem ho přišla potrestat?*

Když k Lyrně Pletač přistoupil a zvedl ruku k její tváři, Benten sáhl po meči. „To je v pořádku, lorde,“ uklidnila bývalého rybáře a nechala léčitele dotýkat se jejího obličeje. *Předtím hořel, ale teď je studený.*

„Přišla jsem vám poděkovat, pane,“ oslovila Pletače. „Jmenovala bych vás lordem ...“

„Já už svoji odměnu dostal,“ odvětil a stáhl ruku. Přestal se usmívat a poklepal si na nakrčené čelo. „Vždycky se něco vrátí.“ Pohlédl královně do očí a zorničky se mu mírně rozšířily. „Vy jste dala víc. Víc než kdokoli jiný.“

Lyrny se zmocnila panika, podobná té, která ji zachvátila v Mahlesině hoře — touha prchnout před něčím nepoznatelným, ale nepochybně nebezpečným. Pomalu vydechla a přinutila se Pletačův pohled opětovat. „Co jsem dala?“

Mladík se opět usmál, posadil se a sáhl po svém lanu. „Sebe,“ pronesl slabým hlasem a pustil se do práce.

„Má královno.“ Otočila se a spatřila, že k ní kráčí Iltis. Byl bledší, než by se Lyrně líbilo, přesto však stále odmítal odpočívat. Za ním stál bratr Kenis se čtyřmi poddanými — dvěma mladými ženami z města, nilsélinským vojákem a jedním z bojovníků lorda Nortaha. Jakmile příchozí uviděli tři Obdaření ze Severních provincií, strnuli, vyměnili si poplašené pohledy, a ten urostlý dokonce vzal do ruky bojovou hůl a ochranářsky se postavil před děvče.

„Lord maršál Kenis si žádá soukromou audienci, Výsosti,“ oznámil Lyrně Iltis s úklonou.

Přikývla, pokynula Kenisovi a poodešla od Pletače. Na chvíli se zastavila a zahleděla se k zamrzlým vodám Koldironu, načež se otočila k Caře, která teď klečícího bratra Kenise pozorovala s neskrývanou bázní. *Dokáže v létě zmrazit řeku, ale z tohoto muže má strach.*

„Výsosti, žádám o vaši pozornost...“

„Ano, ano, bratře.“ Naznačila mu, aby vstal, a ukázala k Caře a dalším Obdařeným. „Zdá se, že mí poddaní jsou z vás rozrušení.“

Bratr Kenis se otočil k Obdařeným a ušklíbl se. „Oni ... mají strach z toho, co vám musím povědět.“ Pohlédl královně do očí a vypjal hrud'. „Má královno, přicházím vám nabídnout služby svého řádu. V tomto konfliktu se podřizujeme vašim rozkazům a nevyhýbáme se povinnosti usilovat o vítězství.“

„O loajalitě Šestého řádu nepochybuji, bratře. Ačkoli bych si přála, aby vás bylo víc...“ Lyrna se odmlčela a opět si prohlédla skupinku poddaných, kteří se pod královniným zkoumavým pohledem nejistě ošívali. „Nezdá se mi však, že by se ve vašem doprovodu nacházeli vhodní uchazeči o službu v Šestém řádu.“

„Ne, Výsosti,“ odvětil Kenis. Lyrna vycítila, že před ní stojí muž, který se nutí do dlouho obávané povinnosti. „My patříme k úplně jinému řádu.“

KAPITOLA DVĚ

♦ ALUCIUS ♦

Kuritaj se jmenoval Číslo dvacet sedm, ačkoli to se měl Alucius teprve dozvědět. Zatím od elitního otroka vlastně neslyšel jediné slovo. Zadané úkoly plnil poslušně a okamžitě a představoval dokonalého sluhu — podával, nosil a uklízel bez jediné známky únavy. A nikdy si nestěžoval.

„Můj dar pro vás,“ řekl Aluciovi lord Darnel toho dne, kdy jej vytáhl z hlubin Černé kobky. Mladý básník očekával smrt, a tak když mu kdosi sundal pouta a vlastní otec mu pomohl vstát, jen zalapal po dechu. „Sluha, nad jakého není,“ pokračoval Darnel a ukázal na Kuritaje. „Víte, ty vaše básničky se mi líbí čím dál víc, básníku.“

Když Číslo dvacet sedm přinášel snídani, řekl mu Alucius: „Ano, dnes ráno se mám báječně. Je hezké, že se ptáš.“

Nacházeli se na verandě nad přístavem. Vycházející slunce halilo kotvící lodě do zlatého hávu. Kdyby to viděla Alornis, hned by si běžela pro plátno a štětce. Alucius si dům vybral právě kvůli tomu výhledu. Dřív stavení bezpochyby patřilo nějakému kupci, který teď byl patrně i s celou rodinou mrtvý nebo zotročený. Varinshold byl plný prázdných domů. Kdyby básníka tento unavil, mohl by si klidně vybrat jiný. Jemu však ten výhled přirostl k srdci, zvláště proto, že odtud měl celý přístav jako na dlani.

Méně a méně lodí, říkal si, když s naučenou precizností počítal plavidla. *Deset otrokářských, pět obchodních, čtyři válečné.* Otrokářské koráby se vznášely na hladině nejvyš. Jejich rozlehlé nákladové prostory byly prázdné, už několik týdnů — od té doby, co mohutný sloupec dýmu natrvalo zaclonil slunce. Alucius se o tom snažil něco napsat, ovšem kdykoli zvedl pero, slova ho zradila. *Jak se píše žalozpěv za les?*

Číslo dvacet sedm položil na stůl poslední talíř a poodstoupil. Alucius vzal příbor a ze všeho nejdřív ochutnal houby, dokonale připravené se špetkou česneku a másla. „Výtečné jako vždy, můj nudný příteli.“

Číslo dvacet sedm vyhlížel z okna a nic neříkal.

„No ano, dnes je návštěvní den,“ pokračoval Alucius s ústy plnými slaniny. „Díky, žeš mi to připomněl. Buď tak laskav a připrav hojivou mast a nové knihy.“

Číslo dvacet sedm se okamžitě otočil a pustil se do plnění úkolu. Nejprve zamířil ke knihovně. Majitel domu měl početnou sbírku knih. Alucius se však domníval, že svazky tu byly hlavně pro parádu, neboť se zdálo, že jen málo z nich vzal kdy někdo do ruky. Našel tu většinou milostné příběhy a pár slavnějších kronik. Žádná se však nehodila k jeho účelu, a tak musel trávit hodiny blouděním ve větších domech, kde pátral po zajímavějším materiálu. Měl slušný výběr — Volaři se brali, na co přišli, ovšem o knihy měli malý zájem; viděli v nich jen palivo. Včerejšek byl obzvlášť plodný. Odnesl si kompletní sadu Maria-lových *Astronomických pozorování* a jeden výtisk s věnováním, o němž doufal, že vzbudí zájem především jednoho z jeho nadřízených.

Deset otrokářských, pět obchodních, čtyři válečné, počítal znovu. *O dvě méně než včera ...* Když se objevilo další plavidlo, zarazil se. Válečná loď připlouvající od jižního mysu. Sotva se vlekla vpřed. Jakmile se koráb přiblížil, Alucius mohl vidět, že plavidlu zůstala jen jedna plachta, nebo vlastně spíš kus orvaného a očouzeného hadru. Polámaná ráhna visela z lanová a zbylí členové posádky se vyčerpaně šourali po palubě. Poté co loď zakotvila, si Alucius povšiml mnoha zčernalých míst na trupu a bezpočtu tmavých skvrn na ušpiněné palubě.

Pět válečných lodí, opravil se. Jedna s velmi zajímavým příběhem.

Cestou se zastavili u holubníku. Jeho jediná obyvatelka byla jako vždy hladová. „Nehltej tolik,“ pohrozil Modřence ukazováčkem, ta si ho ale nevšímalá a lačně klovala do zrní. Holubník se nacházel na střechě domu cechu tiskařů. Díky konstrukci ze železných trámů zůstala střecha chráněna před ohněm, který pohltil interiér domu. Okolní stavení neměla tolik štěstí, a tak se teď kdysi rušná budova, v níž si dříve Alucius nechával tisknout své básně, zvedala z hromad sutí a popela. Takto z výšky město připomínalo špinavou mozaiku, ostrůvky nedotčených domů v moři šedočerných trosek.

„Promiň, jestli se poslední dobou cítíš osamělá,“ řekl Modřence a pohládl ji po ochmýřeném břišku. Před rokem začínal s deseti holuby. Byli to mladí ptáci s maličkou drátěnou sponou na pravé noze, dost silnou na to, aby udržela vzkaz.

Tohle bylo první místo, kam spěchal po propuštění z Černé kobky. Přežili jen tři ptáci. Nakrmil je a odstranil mrtvolu. Číslo dvacet sedm tomu jen lhostejně přihlížel. Byl to velký risk, přivést otroka sem, k jeho největšímu tajemství, jenže neměl jinou možnost. Vlastně čekal, že ho Kuritaj buď na místě zabije, nebo spoutá a odvede zpět do zajetí. Namísto toho jen nehybně stál a sledoval, jak Alucius čmárá na kousek pergamenu šifrovaný vzkaz, poté jej svinuje do ruličky a tu zasunuje do kovového válečku a nasazuje do spony na ptačí noze.

Varinshold padl, napsal, ačkoli tušil, že pro příjemce to nebude žádná novina. *Vládne Darnel. 500 rytířů a 1 divize Varitajů*. Když ptáka vypustil ze střechy, Číslo dvacet sedm se za ním ani neohlédl. Očekávaný smrtící úder tehdy nepřišel. A nepřišel ani ve chvíli, kdy vypustil dalšího holuba — té noci, kdy volarská flotila vyplula k Meldenejským ostrovům. Jak se ukázalo, Číslo dvacet sedm nebyl ani jeho žalárník, ani Darnelův špeh. Jednoduše to byl jeho popravicí v očekávání. V každém případě se Alucius už dávno přestal zabývat obavami, co Kuritaj viděl, stejně jako ho opouštěla naděje, že se dožije osvobození města ... a opět uvidí Alornis malovat.

Chvilí zvažoval, že by poslal Modřenku s posledním vzkazem — jeho příjemci by zprávu o poničené válečné lodi jistě považovali za zájímavou —, ale pak si to rozmyslel. Ta loď představovala velký příslib, proto se rozhodl, že své poslední spojení s vnějším světem vyčerpá později. Poté co odhalí celý příběh.

Sešplhali ze střechy po žebříku opřené o zadní stěnu domu a zamířili k jediné budově ve Varinsholdu, která neutrpěla vůbec žádnou škodu, k nízké pevnosti z černého kamene stojící ve středu města. Alucius věděl, že tady došlo k velké bitvě. Posádka Černé kobky tvořená rváči Čtvrtého řádu s překvapivou houževnatostí odrazila útoky Varitajů a Princip Tendris v jejich středu své spolubojovníky v zájmu neochvějně Víry povzbuzoval k ještě odvážnějším činům. Alespoň tak se to tradovalo mezi zotročenými občany Sjednoceného království. Pevnost nakonec padla pod náporem Kuritajů. Princip Tendris prý

zabil čtyři z těchto elitních otroků a teprve pak byl zezadu hanebně proboden dýkou. Tomu Alucius vůbec nevěřil, ačkoli připouštěl, že ten bláznivý šmejda nejspíš zemřel v boji.

Varitaj u brány básníkovi uvolnil cestu. Číslo dvacet sedm svého pána následoval s vakem plným knih a různých léků na širokých ramenech. Zevnitř byla Černá kobka ještě méně lákavá než zvenčí. Úzké nádvoří obehnané černými zdmi střežili z ochozů varitajští lučištníci. Alucius došel ke dveřím na konci nádvoří. Další Varitaj je odemkl a ustoupil. Po vlhkém točitém schodišti sešel básník do sklepení. Pach zatuchliny a moči v něm vzbudil nepříjemné vzpomínky na čas, který tu strávil. O dvacet stop níž schody ústily do pochodněmi osvětlené chodby lemované celami s těžkými železnými dveřmi. Když ho sem předtím přivedli, všechny cely byly obsazené, teď zůstaly až na dvě prázdné.

„Ne,“ odpověděl Alucius na nevyřčenou otázku Čísla dvacet sedm. „Nemohu říct, že se sem vracím rád, příteli.“

Šel ke Svobodnému rytíři, který seděl na stoličce na konci chodby. Byl to stále tentýž muž, kysele se tvářící urostlý chlapík, který mluvil jazykem Sjedenocenného království zhruba se stejnou obratností, s jakou se slepý pokouší vytesat z kamene umělecké dílo.

„Který?“ zamručel hromotluk, načež vstal a odložil meč s vítězným.

„Asi Princip Dendriš,“ odpověděl Alucius. „Vždycky říkám, že nepříjemných povinností je nejlepší zbavit se co nejdříve.“ Když se Svobodný rytíř nechápavě zamračil, potlačil básník rozladěný povzdech a pak pomalu dodal: „Ten tlustoch.“

Svobodný rytíř pokrčil rameny a zamířil ke dveřím na druhém konci chodby. S řinčením klíčů odemkl zámek. Alucius mu poděkoval úklonou a vstoupil dovnitř.

Princip Dendriš Hendril přišel v zajetí možná o polovinu své slavné váhy, přesto zůstal výrazně tlustší než většina mužů. Přivítal Alucia obvyklým nezdvorným úšklebkem. V jeho přimhouřených očích se odrazilo světlo jediné svíčky hořící ve výklenku nad prýchnou. „Doufám, žeš mi přinesl něco zajímavějšího než posledně.“

„Věřím, že ano, Principe.“ Alucius si vzal od Čísla dvacet sedm vak, hrábl dovnitř a vylovil tlustý svazek v kožených deskách s názvem ra-

ženým zlatem. „Bludy a vyznání,“ četl Princip, jakmile svazek dostal do ruky, „povaha uctívání boha. Tys mi přinesl mou vlastní knihu?“

„Ne úplně, Principe. Podívejte se dovnitř.“

Dendriš otevřel knihu a zamžoural na titulní stranu, kde — jak Alucius věděl — bylo napsáno: *Neboli „Nabubřelost a arogance — povaha učení Principa Hendrila“*.

„Co to je?“ nechápal Princip.

„Našel jsem to v domě lorda Al Averna,“ vysvětlil Alucius. „Určitě si na něj pamatujete. Říkali mu lord Inkoust a svitek. Takový to byl učenec.“

„Učenec? Byl to amatér, obyčejný plagiátor výraznějších talentů.“

„Tak k vašemu talentu se vyjádřil dost obsáhle, Principe. Hlavně jeho kritika vašeho pojednání o původu alpínských bohů je velmi pochvalná a musím říct, že i moc dobře napsaná.“

Hendril tučnými prsty obratně nalistoval kapitolu bohatě zdobenou vznešeným rukopisem lorda Al Averna. „Jednoduše opakuje Carvela?“ chroptěl Princip zlostně. „Tenhle tupý *opičák* má odvalu vyčítat zrovna *mně* nedostatek originality?“

„Myslel jsem, že by vás to mohlo pobavit.“ Alucius se opět uklonil a zamířil ke dveřím.

„Počkat!“ Hendril ostražitě pohlédl ke Svobodnému rytíři stojícímu ve dveřích a s námahou vstal. „Určitě máš nějaké novinky.“

„Bohužel, Principe, od mé poslední návštěvy se nic nezměnilo. Lord Darnel pátrá v popelu svého velkého zločinu po synovi, zatímco my očekáváme zprávu o slavném vítězství generála Tokreva u Alltoru a neméně slavném dobytí Meldenejských ostrovů admirálem Morokem.“

Hendril přistoupil blíž a téměř neslyšně zašeptal: „O mistru Grélinovi pořád nic?“

Tuto otázku kladl pokaždé a Alucius se už dávno přestal snažit porozumět jeho zájmu o tohoto správce zásob Šestého řádu. „Nic, Principe. Stejně jako posledně.“ Tato odpověď Principa z nějakého důvodu pokaždé uklidnila. Přikývl, opět si sedl na postel, položil ruku na knihu a na odcházejícího Alucia se už ani nepodíval.

Principila Elera byla jako vždy přesným opakem svého bratra ve Víře. Když se otevřely dveře, s úsměvem vstala a napráhla ruku k pozdravu. „Alucie!“

„Principilo.“ Při každé návštěvě měl co dělat, aby na sobě nedal znát, jak ho zaskočil pohled na tu štíhlou postavu v ušmudlaném šedém plášti, který mu nedovolili vyměnit, a na okovy rozedranou kůži na kotníku. Ona se však pokaždé usmála a byla ráda, že ho vidí.

„Přinesl jsem další hojivou masť,“ oznámil jí a položil vak na prýčnu. „Na vaši nohu. Na Honácké cestě je jedna apatyka. Samozřejmě je vypálená, ale vypadá to, že majitel ve své předvídavosti ukrýl nějaké zboží do sklepa.“

„Vynalézavý jako vždy, pane. Děkuji vám.“ Posadila se a chvíli se přehrabovala ve vaku, až vytáhla keramickou nádobku s masť, snažila z ní víčko a přičichla k jejímu obsahu. „Smokvoň a med. Výtečně. To mi pomůže.“ Hledala dál a našla knihy. „Marial!“ zvolala radostně. „Kdysi jsem měla celou řadu. Bude to už téměř dvacet let, co jsem ho četla naposledy. Jste na mě tak hodný, Alucie.“

„Snažím se, jak to jen jde, Principilo.“

Odložila knihu a podívala se na básníka. Přestože dostávala jen velmi skromné přiděly vody, bylo na ní vidět, že se snaží udržovat si tvář v čistotě. Lord Darnel vydal k jejímu věznění velmi podrobné pokyny. Důvodem byla její nepřítelš pochvalná slova během lordovy jediné a poslední návštěvy. A tak zatímco Princip Dendriš trpěl jen samotou a nedostatkem jídla, Principa Elera byla připoutaná ke zdi řetězem tak krátkým, že se i ve své maličké cele mohla pohybovat pouze na dvou stopách čtverečních. Přesto od ní Alucius nikdy neslyšel jedinou stížnost.

„Jak postupuje báseň?“ zeptala se.

„Pomalou, Principilo. Obávám se, že tyto bouřlivé časy si zaslouží lepšího kronikáře.“

„Škoda. Těšila jsem se, až si ji přečtu. A váš otec?“

„Pozdravuje vás,“ zalhal Alucius. „Ale poslední dobou ho vídám jen zřídkka. Lord ho hodně zaměstnává.“

„Chápu. Nezapomeňte mu vzkázat mé pozdravy.“

Až tohle skončí, aspoň ona ho nebude nazývat zrádcem, pomyslel si. I když možná bude jediná.

„Povězte mi, Alucie,“ pokračovala. „Zavedou vás vaše výpravy někdy do jižní čtvrti?“

„Jen vzácně, Principilo. Nikdy tam toho moc nenajdu a mnoho z ní nezbylo.“

„Škoda. Bývala tam krčma, myslím, že se jmenovala U Černého kance. Kdybyste potřeboval dobré víno, majitel měl v tajné skryši pod podlahou ukrytou sbírku kvalitních cumbrelínských odrůd. Aby neobtěžoval královské výběrčí, víte?“

Dobré víno. Jak dlouho už neochutnal nic lepšího než kyselý vinný ocet? O knihy se Volaři možná nezajímali, zato veškeré víno ve městě zmizelo do týdne po jejich vpádu, což pro něj znamenalo nepříjemné období střízlivosti.

„To je od vás milé, Principilo,“ odpověděl. „Ačkoli musím přiznat, že mě vaše znalosti v této oblasti překvapují.“

„Jako léčitel zaslechnete spoustu věcí. Lidé často těm, od nichž očekávají, že jim uleví od bolesti, vyzvoní i ta nejniternější tajemství.“ Pohlédla mu do očí a vážně dodala: „S pátráním po tom víně bych skutečně dlouho neotálela, drahý pane.“

„Rozumím, Principilo.“

Svobodný rytíř zabušil klíčem na dveře a netrpělivě zamručel. „Musím jít,“ řekl Alucius a vzal si prázdný vak.

„Jako vždy mi bylo potěšením, Alucie.“ Natáhla ruku a on poklekl a políbil ji. Byl to jejich pravidelný rituál. „Víte,“ řekla, když vstal a vykročil ke dveřím. „Myslím si, že kdyby byl lord Darnel skutečně odvážný muž, už bychom teď byli mrtví.“

„A tím by proti sobě poštvál svůj vlastní kraj,“ odpověděl Alucius. „Ani on není tak hloupý.“

Principila přikývla a znovu se usmála. Když Svobodný rytíř přibouchl dveře, zazněla přes ně její poslední slova, tlumená, ale naléhavá. „A ať vám to víno chutná!“

Odpoledne pro něj poslal lord Darnel, čímž mu zabránil v průzkumu jižní čtvrti. Krajský kníže obsadil jediné zachované křídlo paláce, s nádhernými mramorovými stěnami a věžemi čnicími z okolních trossek. Zdi byly částečně skryty za lešením. Kameníci se pokoušeli přetvořit to, co z paláce zbylo, do podoby samostatné budovy, jako by tu tak stála odjakživa. Darnel toužil zahladit co nejvíce stop po nepohodlné minulosti. Malá armáda otroků neúnavně pracovala, aby naplnila

vize nového majitele. Zborcená křídla uvolnila místo okrasným zahradám plným ukořistěných soch a zatím nerozkvetlých záhonů.

Alucia vždy překvapovalo, že kdykoli má tu smůlu a ocitne se v blízkosti krajského knížete, necítí vlastně žádný strach. O Darnelově výbušnosti se vyprávěly legendy a rozsudky smrti podepisoval s takovou chutí, že vedle něj král Janus vypadal jako shovívavý panovník. Přes všechno své opovržení však kníže potřeboval Alucia živého. *Alespoň do té doby, než mu otec vyhraje tu jeho válku.*

Do nového trůnního sálu ho uvedli dva statní Darnelovi rytíři v plné zbroji. Navzdory všemu levandulovému oleji, kterým se zlíli od hlavy až k patě, dost odporně páchli. Jak to vypadalo, žádný kovář zatím nevyřešil věčný problém zápachu, který se linul z dlouho nošeného brnění. Darnel seděl na novém trůnu, nádherně vyřezávané symfonii dubu a sametu s bohatě zdobeným opěradlem, které sahalo do výšky celých sedmi stop. Přestože samozvaný král dosud nebyl korunován, rychle si zvykl nosit co nejvíce královských symbolů, z nichž nejnapadnější byla Malciová koruna. Aluciovi se však zdálo, že je na Darnelovu hlavu trochu velká. Když se teď kníže předklonil, aby promluvil k muži před sebou, šlachovitému a poněkud urousanému volarskému námořníkovi s černým pláštěm přes ramena, sklouzla mu koruna do čela. Divizní velitel Mirvek v černém smaltovaném náprsním krunýři stál opodál v pozoru, s typickým netečným výrazem v podmračeném, zjizveném obličejí. Darnel Alucia možná potřeboval živého, ale Volar zcela jistě ne. Alucia trochu potěšilo, že po knížecím boku spatřil svého otce, kterak tam stojí se založenými rukama.

„Žralok?“ obořil se lord Darnel na námořníka pohrdavě. „Vy mi tvrdíte, že vás o celou flotilu připravil žralok?“

Námořník ztuhl a jeho výraz prozrazoval, že jen stěží snáší urážky od člověka, který pro něj není ničím víc než zvyhodňovaným otrokem. „Červený žralok,“ upřesnil námořník. Řečí Sjednoceného království mluvil slušně, i když s přízvukem. „Poslala ji na nás *elverah*.“

„Elverah?“ opáčil Darnel. „Myslel jsem, že tahle proslulá Elverah zdržuje generála Tokreva u Alltoru?“

„To není jméno, přinejmenším v těchto dnech,“ objasnil Mirvek. „Znamená to čarodějnice nebo kouzelnice, zrozená ze staré legendy—“

„Na vaše legendy kašlu!“ vyštěkl Darnel. „Proč mi sem vodíte tohotohle poraženého psa, co blábolí o čarodějnicích a žralocích?“

„Já nelžu!“ bránil se námořník, tvář zrudlou zlostí. „Na vlastní oči jsem viděl, jak ta děvka a její mazlíček připravili o život víc než tisíc mužů.“

„Uklidněte si toho psa,“ varoval Darnel tiše divizního velitele. „Nebo ho budu muset dát zmrskat.“

Námořník kypěl vzteky, ale poté, co mu Mirvek položil ruku na rameno a něco mu pošeptal ve volarštině, už nic neřekl. Alucius volarsky příliš nerozuměl, ale téměř jistě zachytil ve velitelově chlácholivé řeči slovo „trpělivost“.

„Vida, náš básník je tady,“ prohlásil Darnel, když si všiml Alucia. „Tady máš námět na říkačku. Mocnou volarskou flotilu potopil žralok posedlý Temnými silami, který na slovo poslouchá skučení nějaké čarodějnice.“

„Elverah,“ zopakoval námořník a dodal cosi v rodné řeči.

„Co říkal?“ zeptal se Darnel divizního velitele unaveně.

„Zrozena z ohně,“ tlumočil velitel. „Námořníci tvrdí, že se ta čarodějnice zrodila z ohně, protože měla spoustu popálenin.“

„Popálenin?“

„Na tváři.“ Námořník si přejel rukou po obličeji. „Byla celá popálená, hrozně ošklivá. Spíš zrůda než žena.“

„A to jsem si myslel, že u vás pověřám nevěříte,“ odtušil Darnel, načež se opět obrátil k Aluciovi. „Co myslíš, že to znamená pro náš plán, básníku?“

„Vypadá to, že Meldenejské ostrovy nakonec nepodlehly tak snadno, lorde,“ odpověděl Alucius netečně. Neušlo mu, jak otec neklidně přešlápl a varovně se na syna zamračil. Nicméně se nezdálo, že by Darnela Aluciovo zhodnocení situace nějak rozlítilo.

„Tak nějak. Přestože naši spojenci měli plnou hubu slibů, nedokázali pro mě zajistit Ostrovy. A místo toho mi sem vodí psy, co štekají nesmysly.“ Namířil na námořníka ukazováčkem. „Odvedte ho,“ rozkázal Mirvekovi.

Jakmile Volaři odešli, pokynul Darnel malátně Aluciovi. „Pojď blíž, básníku. Rád bych si poslechl tvůj názor na jinou báchorku.“

Alucius přistoupil k trůnu a poklekl. Neustále bojoval s nutkáním přestat se přetvařovat, uvědomoval si však, že i když je Darnelovi užitečný, má trpělivost knížete své hranice.

„Tady.“ Darnel zvedl ze země kulovitý předmět a hodil jej básníkovi. „Poznááš to, že ano?“

Alucius předmět chytil a obracel ho v rukou. Renfélinská přilba, modře smaltovaná, s několika důlky a se zlomeným hledím. „Lord Wenders,“ řekl, neboť si vybavil, jak Darnel svému vrchnímu patolízalovi věnoval darem své nepohodlné brnění.

„Přesně tak,“ přisvědčil Darnel. „Našli ho před čtyřmi dny. V oku měl zapáchnutý šíp z kuše. Předpokládám, že ti nedá mnoho práce uhodnout, kdo za jeho skolem stojí.“

„Rudý bratr.“ Alucius skryl potěšený úsměv. *Zbytečně jsi spálil Urlišský les, stejně jsi ho nedostal.*

„Ano,“ přikývl Darnel. „Zvláštní je, že než ho zabili, ošetřili mu rány. Ještě zvláštnější je ovšem to, co nám vypověděl jediný přeživší z jeho roty. Bohužel nežil příliš dlouho, podlehl zánětu v rozdrčené paži. Přísahal však na všechny Zemřelé, že celá rota zahynula pod sešuvem půdy, který vyvolal tlustý mistr Rudého bratra.“

Grélin. Alucius se bez náznaku jakýchkoli emocí zeptal: „Vyvolal, lorde?“

„Ano, pomocí Temných sil, věř tomu, nebo ne. Nejdřív bratr posedlý Temnými silami, pak tahle povídačka o čarodějnici a žralokovi. Všechno je to velmi zvláštní, nezdá se ti?“

„Naprosto s vámi souhlasím, lorde.“

Darnel se opřel a zkoumavě si Alucia prohlížel. „Pověz mi, během těch tvých setkání s našimi váženými přeživšími Principy, nezmínil se některý z nich o tomto tlustém mistrovi, který ovládá Temná umění?“

„Princip Dendriš žádá o knihy a jídlo. Principa Elera nežádá o nic. O tomto mistrovi se ani jeden nezmínil...“

Darnel se otočil k Aluciovu otci. „Grélin, lorde,“ připomněl mu Lakril Al Hestian.

„Ano, Grélin.“ Darnel se opět otočil k Aluciovi. „Grélin.“

„To jméno znám, lorde. Myslím, že lord Al Sorna o něm hovořil během naší výpravy proti uzurpátorovi. Dohlížel na zásoby Šestého řádu, pokud se dobře pamatuji.“

Jako vždy při zmnice o Al Sornovi z Darnelovy tváře vyprchala veškerá barva. Alucius to dobře znal a počítal s tím, že takto odvede pozornost od dalšího výsledku. Dnes se však krajský kníže tak snadno rozptýlit nenechal.

„Ať to byl ten skladník, nebo ne,“ procedil po chvíli, „zdá se, že teď je z něj hromádka popela.“ Vytáhl něco z kapsy svého hedvábného pláště a hodil to Aluciovi. Medailon na obyčejném kovovém řetízku, černý od popela, ale jinak nedotčený. Slepý válečník. „Zvědové tvého otce to našli v popelu na hranici poblíž Wendersova těla. Patří buď tomu tlustému mistrovi, nebo Rudému bratrovi, a já pochybuji, že by nás potkalo až takové štěstí.“

Ne, souhlasil Alucius v duchu. Takové štěstí tě nikdy nepotká.

„Naše volarské spojence Temné síly velmi zajímají,“ podotkl Darnel. „Platí obrovské částky za otroky, kteří jsou jimi údajně posedlí. Jen si představ, co by provedli s tvými přáteli v Černé kobce, kdyby zjistili, že vědí víc, než říkají. Až je příště navštívíš, ukážeš jim tento medailon, povíš jim, co jsem ti pověděl já, a pak mi zopakuješ každé jejich slovo.“

Vstal a pomalým krokem došel k Aluciovi. Tvář se mu lehce chvěla a rty měl vlhké od slin. Byli přibližně stejně vysokí, ovšem Darnel byl mnohem lépe stavěný, a navíc zkušený zabiják. Přesto když se nad něj kníže naklonil, Alucius stále necítil žádný strach.

„Tahle fraška se vleče už příliš dlouho,“ zachrčel krajský kníže. „Dnes v noci vezmu všechny své rytíře a vydám se lapit Rudého bratra a získat zpět svého syna. Zatímco budu pryč, ty těm pokryteckým nuzákům jasně vysvětlíš, že je s radostí předám našim spojencům a budu se dívat, jak je zaživa stahují z kůže. Hlavně že z nich tak vytáhnou všechna jejich tajemství. Je mi fuk, že jsou to Principové.“

KAPITOLA TŘI

♦ FRENTIS ♦

Vzbudila se a zrak jí padl na slabé žluté světlo ve světě plném stínů. Světlo ne tak jasné, jak by mělo být, vydával plamen jediné svíčky. Napadlo ji, že se možná vrátila na svět v poloslepém těle, že jde o Spojencův vtíp nebo další trest. Ale pak si vzpomněla, že její zrak, zrak jejího prvního těla, byl vždy neobvykle ostrý. „Vidíš lépe než jestřáb,“ říkával jí otec před staletími. Tato vzácná lichterka jí tehdy vháněla slzy do očí, teď ovšem její oči zůstaly suché. Tyto slabší, ukradené oči.

Ležela na tvrdém a hrubém kameni, který ji studil na nahé kůži. Posadila se a v šeru se něco pohnulo. Do sporého světla vyšel ze stínu nějaký muž. Spatřila uniformu senátní stráže a hubený obličej veterána, v chlíp-ném pohledu jeho zastíněných očí však rozeznala jeho skutečnou tvář. „Tak co na to říkáš?“ zeptal se jí.

Zvedla ruce, protáhla si prsty a zápěstí. Silné, zdravé. Paže měla štíhlé a svalnaté, a stejně tak nohy, mrštné a pružné.

„Tanečnice?“ zeptala se strážného.

„Ne. Našli jsme ji, když byla mladá. U severních kmenů, žije tam víc Obdařených než kdekoli jinde v císařství. Má mocný dar, dovede ovládat vítr. Jsem si jist, že pro něj najdeš využití. Od šesti let ji cvičili v boji s nožem, mečem a lukem. Pojistka proti tvému nevyhnutelnému pádu.“

To ji trochu rozčílilo. Nebyl nevyhnutelný. O nic víc, než je nevyhnutelná láska. Měla chuť nechat vztek, aby naplnil její tělo, a vyzkoušet své nové schopnosti na chlípně pošilhávajícím Poslovi. Ale něco ji zarazilo... Melodie, divoká a silná. Její píseň se vrátila!

Zaklonila hlavu a rozesmála se, nahlas a radostně. Uvědomila si ještě jednu báječnou věc: Víím, že mě vidíš, milovaný!

♦ ♦ ♦

S trhnutím se probudil. Řezák, který mu spal u nohou, udiveně zakňučel. Mistr Rensial vedle něj spal dál, ve tváři podivně klidný výraz. Výraz

člověka, který ve spánku nachází spokojenost. Kromě bitvy to byla jediná chvíle, kdy se zdálo, že je při smyslech. Frentis zasténal a posadil se. Zavrtěl hlavou, aby ten sen zahnal. *Sen? Opravdu věříš, že to byl sen?*

Raději tu myšlenku zaplašil. Nazul si boty, vzal do ruky meč a vyšel z malého stanu, o který se dělil s mistrem. Obloha byla stále černá. Podle polohy měsíce Frentis odhadoval, že do rána zbývají sotva dvě hodiny. Všichni okolo spali. Stany, které jim poskytl baron Banders, skýtaly po tolika dnech útrap nevídané pohodlí. Tábořili na jižním svahu vysokého kopce, jednoho z mnoha, které byly pro renfélínské pohraničí tak typické. Ohně baron zakázal — neviděl důvod, proč by měli lordu Darnelovi napomáhat v odhadu jejich počtu.

Šest tisíc mužů, pomyslel si Frentis a přelétl tábor očima. Vybavil si, co jim prozradil nešťastný lord Wenders. *Postačí to na dobytí města hlídaného Darnelovými rytíři a celou divizí Volarů?*

Od stanů zaslechl tichý zvuk, chichot vycházející z přístřešku, který obývali Arendil a lady Illian. Slyšel slabý, ale naléhavý šepot, následovaný dalším hihňáním. *Měl bych to zarazit,* rozhodl se. Už vykročil ke stanu, ale pak se zastavil a vzpomněl si na Illianina včerejší slova. *Už nejsem dítě...*

Přišli o dětství během mé krvavé výpravy, uvědomil si. *A to nejhorší je teprve čeká ve Varinsholdu.* Povzdechl si a zamířil na druhou stranu. Hlasy se ztratily v noční tmě.

Měsíc byl v polovině svého cyklu, ale díky jasné obloze poskytoval dostatek světla, aby Frentis dohlédl až k nížině pod kopci, zatím prostě nepřátel. *Bude čekat?* přemítal. *Až Darnel uslyší, že proti němu Banders poštlal jeho vlastní kraj a skrývá u sebe jeho syna, vyrazí nám naproti?* Ruka ho bolela, jak pevně svíral jílec meče. Opět se v něm probudila touha po krvi, jako vždy doprovázená jejím hlasem. *Tak ses jí nakonec úplně nezbavil, milovaný?*

„Nech mě být,“ zašeptal volarsky skrz zaťaté zuby a přinutil se sevrčení uvolnit.

„Naučil ses novému jazyku, bratře?“

Když se Frentis otočil, spatřil, že se k němu blíží bratr zhruba stejně starý jako on, vysoký, s úzkým, pohledným obličejem a úsměškem na rtech. Právě ten úšklebek v něm vzbudil vzpomínky. „Ivern,“ hlesl po chvíli.

Mladý bratr se zastavil opodál a v čirém úžasu si Frentise prohlížel od hlavy až k patě. „Myslel jsem, že si ze mě bratr Sollis dělá legraci,“ řekl. „Ale copak on někdy o něčem žertuje?“ Přistoupil blíž a vřele Frentise objal.

Když se Ivern odtáhl, Frentis mu oznámil: „Klášter padl. Nikdo nepřežil...”

„Já vím. Sollis mi tvůj příběh vyprávěl. Z celého Šestého řádu zbylo jen něco přes sto mužů.“

„Princíp Arlyn žije. Potvrdil mi to ten Darnelův patolízal, ale už nám nedokázal říct, kde ho ve Varinsholdu drží.“

„Záhada, kterou rozluštíme, až se tam dostaneme.“ Ivern kývl hlavou ke shluku stanů. „Mám půl láhve Bratrova přítele, jestli máš chuť.“

Frentis tomuto nejoblíbenějšímu nápoji v řádu nikdy příliš nehodoval, nelíbilo se mu, jak otupuje smysly. Proto jen ze zdvořilosti usrkł a vrátil placatku Ivernovi, kterého pravděpodobně podobné věci netrápily. „Říkám nepřibarvenou a úplnou pravdu,“ trval bratr na svém po pořádném loku. „Políbila mě, přímo na rty.“

„Princezna Lyrna tě políbila?“ zopakoval Frentis se zvednutým obočím.

„To si piš, že ano. Po strastiplné, a troufám si říct, že teď i legendární výpravě do nitra panství Lonaků. Už jsem měl sepsanou polovinu zprávy do archivu bratra Kenise, ale pak jsme se dozvěděli o vpádu nepřítele.“ Do jeho usměvavého obličej se vkradl smutek. „Moji velkou chvíli v mém řádovém životě zastínily podstatnější události.“ Podíval se Frentisovi do očí. „Cestou na jih jsme o tobě hodně slyšeli. Pověst o Rudém bratrovi se rozletěla po celém království. Jedna verze dokonce tvrdí, žeš viděl, jak princezna zemřela.“

Ječela a plameny jí olizovaly obličej, její vlasy černaly a ona se pokoušela uhasit oheň holýma rukama... „Neviděl jsem, jak zemřela,“ odvětil. *Jen jsem zabil jejího bratra.* Předchozího večera vše dopodrobna popsal bratru Sollisovi, zatímco si jeho družina dopřávala první pořádné jídlo po mnoha dnech. Někteří byli tak zmoženi, že ani nedokázali zvednout pokrm k ústům. Sollis si mlčky vyslechl každé slovo, ani jednou během toho dlouhého příběhu plného vražd a bolesti na sobě nedal nic znát. Když Frentis skončil, důrazně mu přikázal, aby nic z toho už

nikomu nevyprávěl a udržoval při životě verzi, které věří i jeho druhové. *Lživou verzi*, dodal ženin hlas posměšně.

„Takže existuje možnost,“ uvažoval Ivern, „že je pořád naživu.“

„Každý den o to prosím Zemřelé.“

Ivern si znovu přihnul. „Lonakové nechápou, co je to princezna, a tak jí říkali královno. Ukazuje se, že měli pravdu. Být Volarem, modlil bych se za její smrt. Nechtěl bych se stát terčem pomsty této ženy.“

Pomsta, pomyslel si Frentis a pohlédl na své ruce, ruce, které králi zlomily vaz. *Nebo spravedlnost?*

Ráno se vrátil ke své družině. Davoka mluvila s Illian. Mladá šlechtična, celá strnulá a bledá, poslouchala, jak ji Lonačka poučuje. „Musíš být opatrná,“ varovala dívku, zatímco si brousila ostří oštěpu o kámen. „Břicho v bitvě jenom překáží. Pohlídej si, aby všechno vypustil na stehno.“

Když Illian zahlédla Frentise, její tvář okamžitě dostala šarlatovou barvu. Vstala a rychle odkvačila. Na jeho pozdrav odpověděla jen tičným pípnutím.

„Mezi Merim Her se o podobných věcech otevřeně nemluví,“ vysvětlil Frentis zmatené Davoce a sedl si vedle ní.

„Nerozumná holka,“ zamumlala a pokrčila rameny. „Rychle se nahněvá, rychle roztahuje nohy. Můj první manžel musel dát tři poníky, než jsem na něj vůbec sáhla.“

Frentis měl chuť zeptat se, kolik poníků bude muset dát Ermund, ale pak došel k závěru, že by to nebylo moudré. Přestože byl Davočin milý vázán přísahou, baron Banders ho rychle dosadil zpět na místo prvního rytíře. Jeho meč jim bude hodně chybět. Davoka nicméně nevypadala, že by ji Ermundův náhlý odchod od skupiny nějak rozrušil. Frentis uvažoval, jestli snad pro ni nebyl jen pouhým povyražením během těch vzácných dnů klidu v Urlišském lese.

„Tady je to jinak,“ odušil, spíš pro sebe než pro ni. *Illian se proměnila z rozmazlené holčičky v nebezpečnou lovkyni, Kačer z lapky ve vojáka, Grélin z mistra v Principa. Všechno je jinak. Volaři nám vybudovali nové království.*

Během snídaně se objevil bratr velitel Sollis. Uctivě pokývl Davoce na pozdrav a jen krátce se zarazil při pohledu na Číslo třicet čtyři, který se na něj usmál a vysekl mu elegantní úklonu. „Baron Banders svolal radu,“ oznámil Sollis Frentisovi. „Žádá si vaši účast.“

„Pět set rytířů a hrstka Volarů?“ Baron Banders se na Frentise podíval, zvedl huňaté obočí a zasmál se. „To není zrovna mocná armáda, bratře.“

„Pokud ten Wenders nelhal,“ podotkl Sollis.

Baron svolal radu na louce stranou tábora. Kapitáni a lordi jeho armády se rozestavili do kruhu bez jakýchkoli formalit nebo představování. Vypadalo to, že Banders zbytečně komplikované manýry renfélské šlechty příliš neuznává.

„Wenders na mě nepůsobil jako člověk, který by měl dost důvtipu na to, aby nám lhal,“ řekl Frentis Sollisovi a pak se otočil k Bandersovi. „Volarská divize má nejvýš osm tisíc mužů, lorde. A k tomu námezdné Svobodné rytíře, kteří hlídají otrokáře, a kontingenty Kuritajů. Kuri-taje bych obzvlášť nepodceňoval.“

„Takže jsou horší než Alpírané?“

„V určitých ohledech.“

Baron zamručel a s pozvednutým obočím pohlédl na Ermunda, který zasmušile přikývl. „V lese jsme jich zabili mnoho, lorde, ale stálo nás to hodně sil. Jestli jich mají víc, bude dobytí města krvavá záležitost.“

„Pokud je Darnel dost chytrý na to, aby zůstal za hradbami,“ poznamenal Banders. „A chytrost nepatří k jeho silným stránkám.“

„Chytrost si může koupit,“ odvětil Frentis. „Od Wenderse jsme se dozvěděli, že Lakril Al Hestian byl přinucen stát se Darnelovým Pánem bitev. Ten ví moc dobře, že vyjet proti nám z města je hloupost.“

„Krvavá růže,“ poznamenal Banders tiše. „Abych řekl pravdu, nemohl jsem toho chlapa vystát. Ale nikdy by mě nenapadlo, že by dokázal zradit.“

„Darnel si jeho loajalitu zajistil tím, že drží jako rukojmí jeho syna. Měli bychom v něm vidět nepřítele, a to takového, který jen těžko udělá chybu.“

„Ale Marbellis udržet nedokázal.“ Banders pohlédl na Sollise. „Nebo snad ano, bratře?“

Sollis odpověděl až po chvíli a Frentise napadlo, jaké hrůzy mu asi vytanuly na mysli. „Marbellis by nedokázal udržet nikdo, lorde,“ odušil. „Oblázek nemůže vzdorovat celému oceánu.“

Banders zmlkl a chytil se za bradu. „Doufal jsem, že se ukryjeme v Urlišském lese,“ prohlásil zadumaně, „alespoň na čas a že dřevo ze stromů využijeme na žebříky a katapulty. Teď už nemáme ani to.“

„Jsou i jiné cesty, dědečku,“ ozval se Arendil. Jeho matka, lady Ulisa, ho pevně držela za rameno. Úleva a radost z toho, že ho našla živého, včera vyústily v slzavý příval polibků, ačkoli ji rozladilo synovo rozhodnutí zůstat ve Frentisově družině.

„Tento dobrý bratr,“ ukázal Arendil na Frentise, „Davoka a já jsme utekli z města stokami. Když jsme se tudy dostali ven, jistě se stejným způsobem dostaneme i dovnitř.“

„Výpust v přístavu je příliš na očích,“ řekl Frentis. „Ale není jediná a v naší družině máme člověka, který se ve stokách vyzná téměř tak dobře jako já.“

„Mám čtyři sta rytířů, kteří se do roury na sračky tak snadno nevejdou, bratře,“ podotkl Banders. „Když jim seberete koně, budou vám k užitku asi stejně jako valach v bordelu. Zbytek jsou ozbrojení vojáci a pár stovek venkovanů, kteří mají na Darnela a jeho psy pífku.“

„Já mám něco přes sto bratrů,“ navázal Sollis. „A k tomu družinu bratra Frentise. V takovém počtu bychom jistě zvládli obsadit bránu a držet ji dost dlouho na to, aby rytíři mohli projet.“

„A co pak?“ zeptal se Banders. „Boj v ulicích není zrovna jejich parketa, bratře.“

„Já budu klidně bojovat i v močálu,“ ozval se Ermund, „pokud se tak dostanu Darnelovi na kobytku. Nepodceňujte své rytíře, lorde. Prošli si mnohým a půjdou za vámi až za hranice světa a zase zpět, jestli jim to rozkážete.“

„O tom nepochybuji, Ermunde,“ ujistil ho Banders. „Ale náš kraj už prohrál dost válek, abychom se poučili, že ocelová zeď není zárukou vyhrané bitvy. A i když se nám podaří město dobýt, pořád je tu obrovská nepřátelská armáda, která obléhá Alltor. A až tam budou hotovi, kam myslíte, že se vydají?“

„Z těch několika zpráv, které se k nám dostaly,“ poznamenal Sollis, „víme, že krajský kníže Mustor už město drží mnohem déle, než se čekalo. Než Volaři město dobydou a podmaní si celý kraj, zima už bude u konce. To je dost času na to, abychom Varinshold obehnali příkopem a přivolali posily z Nilsélinu a Severních provincií.“

Při zmínce o provinciích se Banders otočil k jednomu ze svých kapitánů, starému rytíři v bílém brnění. „Takže zatím nic, lorde Furele?“

„Do Meanshallu je daleká cesta,“ odpověděl rytíř. „A do Severních provincií ještě delší. Naši poslové vyjeli teprve před deseti dny.“

„Doufal jsem, že touto dobou už bude na cestě,“ přemítal Banders a Frentis nepotřeboval slyšet jméno muže, o němž mluví.

„On už na ní určitě je,“ ujistil ho. „Já to vím.“ Pohlédl na bratra Sollise, který odpověděl pokývnutím. „A pokud získáme Varinshold dřív, než dorazí, bude náš úkol mnohem snazší.“

„Na to, že se spoléháte jen na víru, mě ženete do velkého rizika, bratře,“ odtušil Banders.

„Víra je zase moje parketa, lorde,“ usadil ho Frentis.

Baronova armáda měla k dispozici velké množství koní. Většinu z nich přivedli z usedlostí rytířů, kteří se přiklonili na Darnelovu stranu. Byli to působivě vysocí hřebci, neklidná zvířata vyšlechtěná k boji. Mistr Rensial procházel ohradou a se soustředěným výrazem hladil oře po bocích a šíjích, nedbaje jejich frkání a řehtání.

„Není tak ...“ Davoka při pohledu na mistra při práci pátrala po správném slově. „*Ara-kahmin*. Nemocný v hlavě.“

„Šílený,“ poradil jí Frentis, jemuž neušlo, jak jistě se mistr pohybuje. „Není tak šílený, když má kolem sebe koně. Já vím.“

„Dívá se na tebe a vidí syna,“ pokračovala Davoka. „To víš taky?“

„On vidá spoustu věcí. A většina z nich neexistuje.“

Mistr jim oběma vybral koně — Frentisovi mladého siváka a Davoce statného černého válečného oře. „Moc velký,“ řekla Lonačka, a když si ji ohromný kůň očichal, trochu couvla. „Poníci tady nejsou?“

„Ne,“ odpověděl mistr Rensial lakonicky a odkráčel pro další koně.

„Zvykneš si na něj,“ ujistil ji Frentis a podrbal svého siváka na čenichu. „To by mě zajímalo, jaké si vysloužíš jméno.“

„Merim Her,“ odfrkla si Davoka posměšně. „Jména jsou pro lidi. Koně jsou na ježdění a k jídlu.“

V poledne vyrazili k jihu. Bratr Sollis jel se svými bratry dopředu na výzvědy, rytíři a sloužící je v těsném zástupu následovali. Na baronův rozkaz byli všichni oděni ve zbroji a připraveni k bitvě. Venkovští rebelové kráčeli za nimi. Většinou to byli tvrdí muži s nuznou zbrojí, ale širokou paletou zbraní. Všichni měli v očích výraz, který Frentis dobře znal. Výraz křivdy a zloby. Ivern mu vyprávěl, že cestou od průsmyku viděli mnoho důkazů o tom, že bez dohledu krále Darnel neztrácel čas a vybil si dlouho potlačovanou zlost, většinou na obyčejných poddaných pracujících pro jeho nepřátele. Frentisova družina, z níž se jen málo členů mohlo nazývat zkušenými jezdci, celý průvod uzavírala. Mnozí nedokázali držet krok, a tak se formace postupně rozvolňovala.

„Já... tak... nesnáším... koně!“ vyrazil ze sebe Kačer mezi poskoky na hřbetě rezavého hřebce, kterého mu přiřadil Rensial.

„Vždyť je to snadné!“ otočila se k němu Illian, která se v sedle pohybovala s nacvičenou lehkostí. „Jenom se musíš ve správnou chvíli trochu nadzvednout.“

Smála se Kačerovu nepříteli dokonalému pokusu ji napodobit, po němž ztěžka dopadl do sedla. „Au, moje nenarozené děti.“

Hned po Frentisovi a Rensialovi byli nejlepšími jezdci Arendil a Illian. Vyslal je tedy na průzkum, Arendila na západ a Illian na východ, s rozkazy okamžitě se vrátit, pokud spatří jakéhokoli spojení či nepřítel. Lady Ulisa nedokázala skrýt rozladění z toho, že Arendila opět ztrácí z dohledu, nicméně své stížnosti omezila jen na přísně podmačený výraz. Připojila se k nim během příprav k odjezdu se sdělením, že podle rozkazu barona bude cestovat se synem. Přítomnost Davoky ji však zjevně potěšila.

„Vím, že ti vděčím za synův život,“ řekla Lonačce. „Kdybych ti mohla nějak vyjádřit svou vděčnost...“

„Arendil je pro mě *Gorin*,“ odpověděla Davoka stručně. Když se lady zatvářila nechápavě, Lonačka dodala: „Klan.“ Pak natáhla ruku a rozmáchlým gestem zahrnula celou jejich družinu, od Frentise až po

Číslo třicet čtyři a Kačera, který se pořád ušklíbal při každém nadskočení v sedle. „Můj klan. Klan Spálený les.“ Zasmála se. „A teď i tvůj.“

„Proč nejedeš domů?“ zeptala se Ulisa. „Na severu je klid až k horám.“

Davoka se zamračila, jako by ji žena urazila. Pak jí však došlo, že svůj dotaz myslí upřímně.

„Královna je ztracená,“ vysvětlila Davoka. „Nepojedu domů, dokud ji nenajdeme.“

Pozdě večer vjeli do drsnější, hornatější krajiny. Banders nechal výběr tábořiště na Sollisovi. Ten zvolil k severu obrácený svah, který skýtal dobrý výhled do všech stran a z jižní strany byl chráněn hlubokou propastí. Tentokrát bylo dovoleno rozdělat ohně. Banders si byl dobře vědom, že takto hluboko na asrélinském území by jakékoli pokusy utajit takovou masu lidí stejně byly zbytečné.

Frentis měl se svou družinou hlídat východní křídlo. Postavil hlídky v těsných rozestupech, dvojice bojovníků, které se střídaly po třech hodinách. Během jeho obchůzky tábořiště se vrátila Illian. „Byla jste pryč moc dlouho,“ vyčínil jí. „Arendil přijel už před hodinou. Příště se vracíte před setměním.“

„Omlouvám se, bratře,“ odpověděla a uhnula pohledem. Došlo mu, že se dívka pořád stydí za dnešní ráno.

„Nějaké zprávy?“ zeptal se méně přísně.

„Široko daleko ani živáčka,“ hlásila a trochu se rozveselila. „Až na vlka asi deset mil zpátky. Musím říct, že tak velkého jsem ještě neviděla. Ani tak odvážného, jen tam seděl a díval se na mě.“

Nespiš cítit krev, pomyslel si Frentis. „Výborně. Odpočiňte si, madam.“

Dokončil obchůzku hlídek. Na bojovnicích bylo patrné odhodlání. Když už měli ty hrůzy provázející úprk z lesa za sebou, dostali se do velmi bojovné nálady. Mnozí se podle svých slov do Varinsholdu dokonce těšili.

„Ještě není rozhodnuto, bratře,“ řekl Frentisovi bývalý desátník městské gardy Vinten, jehož divoký pohled připomínal Janrila Norina.

„Dosud proteklo příliš mnoho naší krve. Ve Varinsholdu účty vyrovnáme, nebo se o to alespoň pokusíme, než zemřeme.“

Frentis se vrátil do tábora a pojedl s těmi, kdo byli ještě vzhůru. Většinu kuchařských povinností na sebe v poslední době vzal Číslo třicet čtyři, jehož vynikající pokrm z čerstvě ulovené koroptve a divokých hub zcela zastínil všechny dosavadní Arendilovy amatérské pokusy.

„Kromě mučení tě naučili i vařit, co?“ otočil se k němu Kačer s plnými ústy. Ve vousech se mu třpytily kapky omastku.

„Kuchař mého posledního pána během plavby sem onemocněl,“ odpověděl Číslo třicet čtyři. Jazykem Sjednoceného království mluvil až děsivě dokonale. „Dostal za úkol mě to naučit dřív, než zemře. Vždycky jsem se učil rychle.“

Lady Ulisa si od bývalého otroka opatrně převzala misku s jídlem. „Mučení?“ zeptala se.

„Byl jsem číslovaný otrok,“ odpověděl Číslo třicet čtyři klidně. „Specialista. Od dětství mě cvičili v umění útrpného práva.“ Poté dál nerušeně nabíral večeři. Lady na něj ještě chvíli zírala a pak přejela očima po tvářích všech sedících okolo ohně. Frentis poznal, že teprve teď je vidí ve skutečném světle, se všemi krutostmi, jimiž si prošli. Krutostmi, které se vepsaly do Kačerova tvrdého pohledu, Illianina soustředění, když napínala tětivu kuše, i do Arendilova zahloubaného výrazu, s nímž si s automatickou a podvědomou pravidelností strkal plné lžíce do úst.

„Máme za sebou těžkou cestu, madam,“ řekl jí Frentis. „A spoustu těžkých rozhodnutí.“

Ulisa pohlédla na syna a odhrnula mu vlasy z čela, za což se od něj dočkala vyčerpaného úsměvu. „Nejsem žádná madam,“ odvětila. „Jestli máme být členy jednoho klanu, měl byste to brát v potaz. Jsem neuznaná nemanželská dcera barona Banderse, nic víc. Jmenuji se jen Ulisa.“

„Ne,“ prohlásil Arendil a výhrůžně se rozhlédl kolem ohně. „Moje matka se jmenuje lady Ulisa. A každý, kdo ji nazve jinak, ten si to zodpoví přede mnou!“

„Přesně tak, lorde,“ usmál se Frentis. „Přesně tak.“

Ještě dlouho poté, co se ostatní odebrali do stanů, si Frentis čistil zbraně. Táborem se neslo známé Kačerovo chrápání. Když už se nůž i meč leskly, vyleštil si boty a pak sedlo, nakonec odepjal tětivu z luku a prohlédl prut, jestli není popraskaný. Poté si nabrousil hroty všech šípů v toulci. *Nepotřebuji spát*, opakoval si, ačkoli se mu ruce začínaly chvět únavou a hlava mu neustále padala na prsa.

Jen sny, snažil se přetavit myšlenku v přesvědčení a zdráhavě se ohlédl ke svému stanu. *Jen pozůstatky její přítomnosti, vzpomínka. Jsou to jen sny. Nevidí mě.* Poté co se do krve řízl do palce, se konečně rozhodl jít spát. Vrátil šípy do toulce a na slabých nohou došel ke stanu. *Jen sny.*

Stála na vrcholu vysoké věže a pod ní se rozkládal Volar v celé své starobylé kráse. Uličky plné nájemních domů, mramorové paláce, nádherné zahrady a bezpočet věží zvedajících se z každé čtvrti, ačkoli žádná z nich nebyla vysoká jako ta, na níž nyní stála — Senátní věž.

Zvedla oči k nebi a pátrala po nějakém cíli. Byl jasný den, obloha jako vymetená, ona však spatřila několik mil nad sebou malý obláček, jemný jako chmýří, ale pro její účely dostačující. Zapátrala ve svém nitru po daru a zjistila, že aby ho přivolala, nejprve musí potlačit píseň. Když k tomu však došlo, síla nové moci ji tak překvapila, že se musela přidržet zídky, aby neupadla. Pod nosem ucítila známý pramínek a pochopila, že cena za tento dar bude ještě vyšší než za schopnost, kterou ukradla Revekovi. Vybavila se jí jeho posměšná, ironická slova: Tak už to s ukradenými dary chodí, nemyslíš?

Co ten o tom věděl? pomyslela si, její pohrdání však bylo nucené a neupřímné. Věděl dost, aby se nenechal zaslepit láskou.

Nechtěné myšlenky vyhnala z hlavy a zaměřila se na obláček. Roztočil se v tenkém víru a rozlétl se do okolí v pramíncích, které mizely na jasné modré obloze. Z nosu se jí řinula další krev.

„Výborně.“

Otočila se a zjistila, že od schodiště přichází vysoký muž v červeném rouchu. Za ním vyšli do slunce dva Kuritajové, s dlaněmi spočívajícími na mečích. Zatím neměla příležitost vyzkoušet obratnost této nové schránky

a jen těžko odolávala puzení udělat to právě teď. Skrytá schopnost má dvojnásobnou hodnotu. Jedna ze zásad jejího otce, ačkoli měla podezření, že ji ukradl některému z dávno mrtvých filozofů.

Muž došel až k ní. „Arkleve,“ pozdravila ho. Všimla si, že se změnil. Tu únavu v očích znala moc dobře. On truchlí.

„Posel neotálel,“ prohlásil. „Snad mohu říci, že Spojencův hlas k nám teď bude promlouvat jen tvými ústy.“

Spojencův hlas... Jako by mohl chápat skutečný význam těch slov: co to je, když duše v Prázdnosti slyší Spojencův hlas. Nevědomost toho malého starého človíčka ji téměř rozesmála. Staletí života, a stejně nic neví.

Tázavě k ní vzhlížel a znepokojeně krčil čelo. Uvědomila si, že už pár chvil čeká na její odpověď. Jak dlouho už tady stojí? Kolik času uběhlo od chvíle, kdy vystoupal na věž?

Zhluboka se nadechla a rozptýlila jeho obavy. „Nosíš v sobě smutek,“ řekla. „Koho jsi ztratil?“

Muž trochu ustoupil a jeho obavy přerostly ve strach — nepochybně přemítal, kolik už toho ta žena ví. Zjišťovala, že zdání vševědounosti může být stejně mocné jako vševědounost sama.

„Svého syna,“ odpověděl Arklev. „Jeho koráb nedoplul do Varinsholdu. A jasnovidci už v budoucnosti nevidí jeho stopy.“

Přikývla a čekala, co jí ještě poví, ale senátor mlčel. „Spojenec si přeje, abys mě povýšil do senátu,“ oznámila mu. „Na místo hlavního otrokáře.“

„Tato funkce patří senátoru Lorvekovi,“ namítl. „Vykonává ji pečlivě a svědomitě už téměř celé století.“

„Nacpává si kapsy, a přitom nezajišťuje dost Obdařených. Spojenec cítí, že jeho vůle není zcela naplňována. A ve světle budoucnosti se domnívá, že já budu důvěryhodnějším partnerem pro tento mimořádný úkol. Pokud Lorvek neodstoupí sám, jistě se najde dostatek důkazů o korupci, aby mohl být odsouzen za velezradu. Pokud nedáš přednost tiššímu řešení.“

Arklev ještě něco říkal, ale ona ho neslyšela. Čas opět rozbředl. Jak dlouho tady stojí? Když zmatení pominulo, byla opět sama a nebeská modř ztmavla. Otočila se k západu a sledovala širokou deltu řeky až k pobřeží a šírému oceánu. Pospěš za mnou, milovaný. Jsem tolik osamělá.

KAPITOLA ČTYŘI

♦ REVA ♦

Viděla už dost mrtvol, aby věděla, že mrtví si jen zřídka zachovávají nějaký výraz. Strnulé úsměvy a škleby plné strachu byly způsobeny jen napínáním šlach a svalů, jak z těla vyprchával život. A tak ji překvapilo zjištění, že kněz má v obličeji výraz naprostého klidu. Nebýt hlubokého řezu na krku, snadno by si jej spletla se spícím mužem. Byl to výraz člověka smířeného se světem.

Smířený, pomyslela si. Poodstoupila od mrtvoly a sedla si na paty. Jak příhodné, že by našel klid jen ve smrti.

„Je to on?“ zeptal se Vélín.

Přikývla a vstala. Alornis přistoupila k ní a chlácholivě ji pohladila po ruce. Vélín zvedl sestřinu kresbu a porovnal knězovu tvář s podobiznou na pergamenu. „Jsi opravdu nadaná,“ pochválil sestru s úsměvem. Pak se obrátil k hřmotnému muži, který stál u stěny stanu. „I vy, mistře Markene. Máte vynikající cit pro detail.“

Markenův plnovous se zachvěl krátkým úsměvem a Reva si všimla, jak pevně hromotluk tiskne ruce k sobě a jak zarputile odmítá být jen pohlédnout na druhou mrtvolu. Tělo muže leželo vedle kněze, ve tváři výraz, který už Reva poznávala lépe — namodralá kůže, koutky úst stažené dozadu a mezi vyceněnými zuby jazyk, téměř ukousnutý v posmrtné křeči.

Ovšem stejně jako v případě kněze, i rysy tohoto muže odpovídaly Alornisině kresbě.

„Strýc Sentés říkal, že se jmenoval lord Brahdor,“ řekla Reva Vélínovi. „Podle lady Velissy vlastnil vinici kousek na východ odtud. Prý měl lepší bílá vína než červená.“

„To je všechno?“ podivil se Vélín. „Žádné podezření? Zvěsti o zvláštních schopnostech a nevysvětlitelných událostech?“

„Všechno. Obyčejný nižší šlechtic s několika akry vinic... a stodolou.“

Vélín tázavě pohlédl na Markena. Urostlý muž zaskřípal zuby a ukázal tlustým prstem na tělo lorda Brahdora. Pořád se na něj odmítal

podívat. „Toho se nedotknu, lorde. Cítím to, prýští to z něj jako jed. Odpusťte mou zbabělost, ale...“ Zavrtěl střapatou hlavou. „Nemůžu. Já...“

„To je v pořádku, Markene,“ ujistil ho Vélín a kývl ke knězi. „Co on?“

Marken zafuněl úlevou a přidřep si ke knězi. Vyhrnul si rukáv a přiložil masitou dlaň mrtvole na čelo. Po chvíli sebou trhl, jako by ho něco zabořilo, a ústa se mu zkroutila odporem. Už to vypadalo, že ruku odtáhne, ale pak odhodlaně zavřel oči a na několik minut znehybněl jako socha. Konečně dlouze vydechl. Mezi vlasy, které mu spadaly do obličeje, se leskl pot. Narovnal se a pohlédl na Revu se soucitem a zármutkem v očích. „Madam —,“ začal.

„Já vím,“ přerušila ho. „Já tam byla. Místře Markene, povězte prosím lordu Al Sornovi, co jste viděl.“

„Začátky jsou zmatené,“ vyprávěl Marken Vélínovi. „Zdá se, že byl vychován v Církvi nebeského Otce. Neviděl jsem žádné vzpomínky na rodiče, takže se nejspíš coby sirotek učil u nějakého kněze, což je dost častý úděl osiřelých cumbrélinských dětí. Kněz, který ho vychoval, byl laskavý, bývalý voják knížecí gardy, který později vstoupil do církve. Svým učedníkům předával jak bojové dovednosti, tak zaslepenou oddanost církvi. Chlapec strávil dlouhá léta studiem Deseti knih i bojovým výcvikem. V dospělosti se dlouhá léta potýkal se studem při pohledu na ženy. Čím mladší žena, tím víc se styděl a tím víc se díval. Cítil jsem nutkání ukrýt se v Deseti knihách, nalézt útočiště před touhami v učení církve.“

Alltor i katedrála mají v jeho paměti významné místo. Nejspíš sem byl odeslán, aby se zde připravoval na kněžské povolání. Viděl jsem, jak se seznámil s Předčítačem a získal své kněžské jméno. Nikdy se nesetkávali na veřejnosti. Nejspíš mu byl přidělen nějaký tajný úkol. Viděl jsem, jak se vydal na cestu z Alltoru, která skončila setkáním s mužem s jizvou. Tady.“ Marken si ukázal na tvář. „Ten zjizvený muž hovořil před velkým davem a mladý kněz zahorel touhou naslouchat jeho hlasu. Vrátil se k Předčítači a byl vyslán znovu. Pak následují měsíce plné setkání v tmavých místnostech a na opuštěných místech, strachu z odhalení, předávání dopisů a hromadění zbraní v tajných skrýších. Toho muže s jizvou už nikdy neviděl, ale vzpomínka na

něj se mu často vracela. A pak na dalším tajném setkání našel tohle.“ Marken ukázal na druhé tělo a ušklíbl se při pohledu na Brahdorovu tvář. „Mluví to, ale jak víte, lorde, slova mi zůstávají skrytá. Jeho vášeň ale ještě zesílila. Ta věc ho v noci dovedla k jednomu venkovskému stavení, kde u ohně seděl starý pár, který pečoval o malou holčičku.“ Opět pohlédl na Revu a polkl. „Když ji uviděl, pocítil stud silnější než kdy dřív.“

„Zabili mé prarodiče, že ano?“ zeptala se Reva. „Zabili je a mě unesli.“

Přikývl. „Počkali, až vás uloží k spánku. Pak oba zavraždili, vytáhli holčičku z kolíbký a stavení spálili.“

„A pak mnoho a mnoho šťastných let ve stodole,“ zamumlala Reva, zatímco Marken hledal vhodná slova.

„Nějaká jména?“ zeptal se Vélín Obdařeného.

„Několik, lorde. Kněz si je zapisoval, aby je nezapomněl. Papír spálil, ale vzpomínky zůstaly.“

„Sepište je a seznam předejte lady Revě.“

Reva se vrátila ke knězově mrtvole. Zatoužila rozdupat mu obličej, navždy přerušit ten jeho klidný spánek. „Revo,“ zatahala ji Alornis za rukáv. „Tady se už nic víc nedozvíš.“

„Já ...“ koktal Marken. „Znám jeho jméno, madam. Předčítač si je zapsal, když ho pojmenoval.“

„Ne,“ řekla a otočila se k odchodu. „Spalte ho, jestli jste hotovi,“ požádala Vélina. „Nikdo za něj nepromluví ani jediné slovo úcty.“

Když už se chystali k odchodu, Marken pokračoval: „Lorde, jestli smím. Jde o bratra Kenise ...“

„Já o té záležitosti vím, mistře Markene,“ odpověděl Vélín.

„Nešli jsme sem s vámi proto, abychom se stali služebníky Víry ...“

„To probereme večer,“ ujistil ho Vélín klidně. „S lordem Nortahem. Beru vaše obavy na vědomí.“

Mlčky kráčeli zpět k náspu. Reva myslela na vyprávění toho Obdařeného a Vélín bezpochyby přemítal nad tím, co královně vyjevil bratr Kenis. Alornis je následovala v diskrétním odstupu, prohlížela si městské hradby a k hrudi tiskla svůj svazek skic v kožených deskách, které už se začínaly plnit obrázky rozbořeného města. Toho dne, kdy našla správkyni v ulicích posetých mrtvolami, plakala. Když ji uviděla, vrhla

se jí kolem krku a třásla se úlevou. Alornisina blízkost v Revě vzbudila starou bolest, která už ji ovšem zdaleka netrápila tolik jako dřív.

Když se zastavili u náspu, obrátila se Reva k Vélinovi. „Sedmý rád. Tak to nakonec není legenda. Ale to ty určitě už nějakou dobu víš.“

„Ano.“ Přikývl s vážnou tváří. Byť nevypadal už tak unaveně jako v předchozích dnech, stejně se zdálo, že za poslední dobu výrazně zestárl. „Ačkoli tu bylo ještě něco, co jsem vědět měl, ale netušil jsem to.“

„Bratr Kenis?“

Přikývl a změnil téma. „Co uděláš s těmi jmény, co ti dal Marken?“

„Najdu je a doženu před soud. Jestli se ukáže, že patří k Synům Svatého rytíře, nechám je oběsit.“

„Správkyně vládne tvrdou rukou.“

„Ukládali mému strýci o život za plné podpory církve, která celá staletí vyžadovala od obyvatelů tohoto kraje podlézavou úctu. Spikli se s Temnými tvory, aby mě vystavili životu plnému utrpení, a pak mě poslali za tebou v naději, že zemřu. A to nezapomeňme na ten pokus o vraždu královny. Musím pokračovat?“

Chvilí si prohlížel její tvář a ona cítila, jak pod tím pohledem její tvrdé rysy měknou. „Mrzí mě všechno, co se ti tady stalo, Revo. Kdybych jen měl tušení...“

„Já vím.“ Přinutila se k úsměvu. „Zvu tě dnes večer k nám. Velissa našla nového kuchaře, i když si můžeme dovolit jen dva chody a bez vína.“

„Nemůžu. Mám spoustu práce.“ Ohlédl se k táboru, kde vojáci bálili vybavení a zásoby na zítřejší pochod — začátek tažení, kterému všichni začali rychle přezdívat „královnina křížová výprava“.

Otočil se zpět k Revě. „Chtěla, abych se zeptal, kolik mužů s námi pošleš.“

„Já nikoho posílat nebudu. Povedu je sama, celou knížecí gardu a k tomu pět set lučištníků.“

„Revo, už jsi udělala dost...“

Arkenova ochablá, mrtvá tvář, meč v jeho zádech... Lučištníci plovoucí v řece v dešti šípů... Strýc Sentés umírající na schodech před katedrálou... „Ne,“ řekla. „Neudělala.“

Velissa k ní přišla někdy po půlnoci. Po skončení obléhání začaly opět spát v samostatných ložnicích, hlavně na naléhání lady rádkyně. V bitevní vřavě bylo možné jejich početné nerozvážnosti přehlédnout. Ovšem poté, co byla opět otevřena katedrála a z ulic odklizeny mrtvoly a značná část trosek, se město vracelo k podivně normálnímu životu.

„Víš jistě, že se s nimi chceš sejít sama?“ zeptala se Velissa. Ležela vedle ní, tělo se jí lesklo potem, a Reva si vychutnávala dotek jejich rozpuštěných vlasů na kůži.

„Musejí vědět, že něco takového vzešlo jen z mé hlavy,“ odpověděla.

„Nebude se jim to líbit ...“

„To doufám.“ Přitáhla si Velissu blíž, a aby se vyhnula další debatě, políbila ji na rty.

„Lady Alornis,“ poznamenala Velissa po chvíli. „Není ti lhostejná.“

„Je to přítelkyně, stejně jako její bratr.“

„Nic víc?“

„Ctěná rádkyně žárlí?“

„Věř mi, že nechceš vědět, jak dokážu žárlit.“ Posadila se a přitáhla si kolena k tělu. „Víš, že jsem se chystala odejít. Hned po válce, kdyby tvůj strýc žil. Vzít si zlato, co mi nabízel, a jít. Nikdy mi nevadilo, jakými jmény mě častovali nebo s jakou povýšeností na mě shlížel Předčítač. Ale začínaly mě unavovat všechny ty lži a intriky. Dokonce i bývalou vyzvědačku to může vyčerpat.“

Reva ji pohládila po nahých zádech. „A teď?“

„Teď si nedovedu představit, že bych byla někde jinde.“ Reva strnula v očekávání jejích příštích slov. „Královnina křížová výprava ...“

„Je i moje křížová výprava. A nebudu o tom diskutovat.“

„Myslíš, že by byla tak srdečná, kdyby tě opravdu znala? Kdyby věděla o nás dvou?“

„Pokud to není překážka v osvobození tohoto království, pak pochybuji, že by jí na tom záleželo.“ Pomyslela na své první setkání s královnou, břitkou inteligenci vyznačující z její tváře a nesmiřitelné odhodlání a cílevědomost v očích, které si Reva vybavovala z těch několika málo chvil, kdy spatřila svůj mladší odraz v zrcadle. *Jenže mě poslali za mýtem*, pomyslela si. *Její kořist je až příliš skutečná a já pochybuji, že se královna spokojí s tím, co najdeme ve Varinsholdu.* „Abych byla upřímná,“ svěřila se Velisse, „ta žena mě děsí víc než všichni Volaři.“

„Tak proč jdeš s ní?“

„Protože jde *on*. Podle něj je to nutné. Už jednou jsem ho neposlechla a znovu tu chybu neudělám.“

„Je to jenom člověk,“ zamumlala Velissa, ačkoli Revě neušla nejistota v jejím hlase. Legenda o něm se šířila od úst k ústům a Cumbrélinci jím byli uchváteni stejně jako všichni ostatní. Jeden jediný muž si prosekal cestu nepřátelskou armádou, aby zachránil město. A přežil.

Přežil? Reva si vzpomněla, jak měl toho dne ochablou tvář. Jak z ní její slzy i hustý déšť smývaly krev, jak křičela, aby zůstal s ní. Ale on nezůstal, viděla to moc dobře. Na těch několik vteřin nebyl ve svém těle.

„Budu potřebovat, aby ses tady o všechno postarala, zatímco budu pryč,“ řekla. „Opravte město, jak to jen půjde. Nechám tady lorda Arenta jako zajištění svého slova, i když nepochybuji o tom, že mě za to bude proklínat. Co bys řekla na nový titul? Třeba zástupkyně správkyně? Ale ty určitě přijdeš na něco lepšího.“

Velissa si přitáhla nohy ještě blíž k tělu. „Já nestojím o tituly, chci jen tebe.“

Lordové Arentes a Anteš vešli do katedrály první. Kráčeli ohromným prostorem směrem ke komnatě Předčítače. Reva je následovala v doprovodu dvaceti gardistů. Dva kněží, kteří hlídali vstup do komnaty, je bez větších potíží vpustili dovnitř. Lord Arentes rozrazil dveře a uvolnil lady cestu. Reva se zastavila, neboť spatřila, že lord Anteš drží u stěny muže s popelavou pletí, ovázanou rukou a se zlomeným nosem.

„Ani nevím, jak se jmenuješ,“ řekla.

Kněz se zamračil a mlčel, dokud s ním Anteš poněkud bezohledně nezatrásl. „Mé jméno je určeno jen Otcí.“

„A já věřím, že chce, abys nám je prozradil.“ Pokynula dvěma gardistům. „Odvedte ho k lady Velisse. Vyřídte jí, že by mu podle mého názoru prospěla nějaká bylinková léčba.“

Jakmile kněze odvedli, otočila se zpět k otevřeným dveřím, klidným krokem vešla do místnosti a rázně pozdravila sedm mužů sedících okolo kulatého stolu. „Dobří biskupové!“ Bývalo jich deset, tři

však zahynuli během obléhání. Domnívala se, že nikoli v důsledku nějakých odvážných činů.

Zamířila k jediné prázdné židli u stolu. Jeden z biskupů vstal — sešchlý muž s ptačími rysy, ten, který protestoval, když chtěla katedrálu propůjčit raněným. „Toto je posvátné konkláve deseti biskupů,“ vyprskl. „Vy nemáte svolení ...“

Když však lord Arentes udeřil pěstí do stolu, stařík zmlkl. „Správkyňi přísluší oslovení ‚madam,‘“ poučil polekaného duchovního. „A žádné dveře v tomto městě jí nejsou zapovězeny.“

Reva se zastavila u prázdné židle. Samozřejmě byla nejzdobenější ze všech v místnosti a ležel na ní tlustý polštářek pro Předčítačovo kostnaté pozadí. Povzdychla si a odsunula ji stranou. Škoda že ho nemůžu zabít podruhé.

„Klid, drahý lorde veliteli,“ obrátila se k Arentovi. „Měli bychom ctít soukromí dobrých biskupů. Nechte nás, musíme toho hodně probrat.“

Dveře se s hlasitým zaduněním zavřely a muži seděli v zaraženém tichu. Reva počkala, až utichne ozvěna, a pak se beze stopy úcty v hlase otázala: „Tak co, vybrali jste?“

Odpověděl jen jediný, štíhlý muž s výrazným nosem, o něco mladší než jeho kolegové. „Ještě jsme nespočetali hlasovací lístky, madam.“ Ukázal na obyčejnou dřevěnou krabičku uprostřed stolu.

„Tak do toho.“

Reva bedlivě sledovala, jak sahá pro krabičku. Vybavila si jeho tvář ze dne, kdy Předčítač zemřel. Když se na starce vrhla, jako jediný se usmíval. *Možný spojenec?* Okamžitě tu myšlenku zahнала. Markenova odhalení nenechávala prostor pochybám. *V této místnosti žádné spojení nemám.*

„Biskup Jižní farnosti,“ ohlásil štíhlý biskup, když spočítal hlasy. „Jednomyslnou shodou.“

Reva přelétla pohledem tváře okolo stolu. Šest vyděšených starců a jeden spící dědek, který od jejího příchodu ještě nezvedl hlavu. „To je kdo?“ chtěla vědět.

Štíhlý biskup si nervózně odkašlal. „Já, madam.“

Krátce se zasmála a otočila se k muži zády. Zaujal ji svícemi osvětlený výklenek v zadní části komnaty, kde stálo deset pultíků s velkými

knihami. Byly to prastaré svazky, vazba věkem popraskala a olupovala se. *První svázané knihy v Cumbrélinském kraji*, uvědomila si a trochu ji zarazilo, že při pohledu na ně necítí žádnou úctu. *Jenom sbírka zatuhlých knih v pokoji starého muže.*

Otočila se zpět ke stolu. „Mám u sebe nejspíš kompletní seznam příznivců kacířské sekty známé jako Synové Svatého rytíře. Každý z mužů na tomto seznamu bude v nejbližší době zajat a podroben výslechu. Jsem si jista, že i vám tato zpráva udělá radost, neboť tak získáme mnoho cenných informací.“

Opět si prohlédla všechny tváře. Ve většině spatřila zmatek, ale v jiných strach. *Věděli to*, pochopila. *Ne všichni, ale někteří ano.* Všimla si, jak biskup Jižní farnosti uhnul před jejím pohledem a na sraštělém čele mu vyskočilo několik kapiček potu. *A hlavně on.* Nemýlila se — nemá tady žádné spojení.

Pomalou obcházela stůl a dívala se, jak sebou každá nahrbená záda trhlá. Dnes neměla žádnou zbraň, dědečkův meč vrátila do knihovny, ale nepochybovala, že kdyby chtěla, klidně by dokázala všem přítomným zlomit vaz. Zastavila se za židlí, na níž seděl nově zvolený Předčítač, a ukázala na hlasovací lístky úhledně poskládané na hromádce vedle něj. „Dejte mi je.“

Roztřesenýma rukama s jaterními skvrnami lístky neobratně uchopil, upustil je, znovu sesbíral a teprve poté je Revě vložil do dlaně.

„Klam je hřích i požehnání,“ ocitovala Pátou knihu, Knihu rozumu, která se rychle stávala její nejoblíbenější. Otočila se a s lístky v ruce pomalu došla k výklenku. „Cest, které nám Otec předkládá, je mnoho, a všechny jsou krivolaké. Na každém rozcestí stojí Milovaní před mnoha rozhodnutími, kdy jejich cesty dělí válka a hlad, láska i zrada. Projít cestami života bez klamu je nemožné.“ Zastavila se před výklenkem, podržela lístky nad jednou ze svíček, nechala je zpola shořet a pak je odhodila na kamennou podlahu, kde se dál kroutily, až z nich zbyla jen hromádka černých oharků.

„Ovšem,“ řekla s úsměvem biskupům, kteří na ni teď hleděli s rozhořčením nebo hrůzou, „Otec odpouští lež vyřčenou v dobrém úmyslu nebo ve službě vyššímu cíli.“

Úsměv jí zmizel ze rtů. Čekala, jestli se zvedne jediný hlas k odporu. Všichni však jen seděli, zírali a živili její hněv svou tupou nečinností.

Tahle prodejná církev spolupracovala s vrahy, říkala si. Spolčila se se služebníky nepřítelů, kteří do této země přinesli krveprolití a otroctví. Lidé tohoto města by vás pověsili z věží této katedrály, kdybych si to přála. Získala jsem si jejich lásku, zatímco vy jste se tady krčili a modlili se za zázraky, které nepřišly. Získala jsem si jejich lásku mečem a lukem.

Stačilo by jediné slovo a Arentes by se svými muži biskupy vyvlekl před katedrálu a ona by přihlížejícím přečetla obvinění a podnítila zlobu davu několika dobře zvolenými pravdami. Všichni teď byli zabijáci, až na děti, i ty však pohled na smrt dobře znaly. Nikdo by neprotestoval a nikdo by se ji nepokusil zastavit. Měla by to, po čem ji kněz kdysi přinutil toužit: novou církev utvořenou podle představy jejího otce.

Představa mého šíleného otce. Ta myšlenka rozptýlila její hněv a místo něj se dostavilo unavené poznání. Tak mnoho ztratili, ale církev přetrvávala už tolik staletí a země by se těžko mohla uzdravit, kdyby jí zasadila další otevřenou ránu.

Podřimující staroch se zavrtěl, popotáhl nosem a skelným pohledem se rozhlédl po místnosti. „Oběd!“ dožadoval se a praštil vycházkovou holí do stolu.

Reva ke starci přistoupila a usmála se do jeho káravého šklebu. „A vy ráčíte být kdo, dobrý biskupe?“

„Já,“ začal a pomalu se zvedl, „jsem svatý biskup...“ Zmateně se zamračil, trochu svěsil ramena a olízl si rty. „Biskup...“

„Poříční farnosti,“ napověděl mu šeptem duchovní sedící vedle něj.

„Ano!“ Starý biskup se rozzářil a povýšeně se na Revu podíval. „Jsem biskup Poříční farnosti a žádám oběd.“

„Dostanete ho,“ ujistila Reva starce s úklonou. „A ještě mnohem víc.“ Zamířila ke dveřím, ale pak se zastavila a ukázala na ostatní biskupy. „Neboť vaši kolegové vás zvolili svatým Předčítačem Církve nebeského Otce. Přijměte, prosím, mé srdečné blahopřání, Předčítači, a buďte si jist zbožnou přízní rodu Mustorů. S nehlubším zájmem očekávám vaše první kázání.“

Šermírna teď byla skoro prázdná. Stěny, kdysi plné zbraní, byly nyní holé, až na několik mečů, které visely příliš vysoko, aby na ně člověk

snadno dosáhl. Hodinu cvičila s dědečkovým mečem, s lehkostí tanečnice máchala těžkou zbraní, až se jí napínaly všechny svaly v těle.

„Při tomhle bych tě dokázala pozorovat celé hodiny.“

Reva se zastavila uprostřed otočky. Ve dveřích stála Alornis a v prstech umazaných od uhlu držela své kožené desky. „Pochybuji, že před pár dny by se ti ten pohled líbil,“ odušila Reva a protáhla si záda.

Alornis zvažněla. „Bylo to zlé, já vím. Město je tak poničené. Cestou sem jsem viděla věci..., které jsem musela nakreslit.“ Poklepala na desky. „Myslela jsem, že když je přenesu na papír, vyženu je z hlavy. Ale ony tam zůstávají.“

Děšť useknutých hlav... Vzpurný pohled toho Volara, když ho vedli ke špalvu... „Měly by,“ poznamenala Reva. „Půjdeš s námi do Varins-holdu? Tady je spousta pokojů, kdybys chtěla zůstat. A lady Velissa by tvou společnost jistě ocenila.“

Alornis se usmála, ale zavrtěla hlavou. „Alucius a mistr Benril. Musím je najít.“ Po krátkém váhání vstoupila do místnosti a obdivně si prohlížela nástěnné malby šermířů v různých pozicích. „Tohle je práce nadané ruky.“

„Placené nepochybně mým pradědečkem. Podle Velissiných záznamů to vypadá, že byl můj prapředek až příliš štědrý. Proto možná prohrál tolik válek s Asrélinci. Zjišťuji, že řízení kraje je především o penězích.“

Alornis se zamračila a udiveně potřásla hlavou. „Tolik ses za ten krátký čas změnila.“

Reva její zkoumavý pohled neunesla, odvrátila se a potěžkala meč. „Ty jsi prostě příliš těžký,“ řekla mu.

„Co se stalo s tvým starým já?“ zeptala se Alornis. „Bylo tak krásné.“

Stála nad Arkenovým tělem, její paže rozdávaly smrtící úder a ze rtů se jí hrnul nesrozumitelný přívál nadávek... „Zbavila jsem se ho.“ Zvedla oči k těm několika zbylým čepelím visícím výš na stěnách a všimla si asrélského meče, který sloužící při sbírání všech zbraní přehlédli. „Můžeš mi pomoci najít jiné.“

Spojila ruce k sobě tak, aby vytvořila stupátko. Alornis do nich vložila nohu a natáhla se pro meč, načež uklouzla a upadla. Reva dívku chytila, se smíchem ji přitiskla k sobě a pohlédla jí do očí.

„Bratr říkal, že lady Velissa kdysi sloužila jako špionka krále Januse,“ prozradila jí Alornis.

„Já vím. Měla bohatý život.“

„Je moc milá.“ Vytáhla se na špičky a políbila Revu na čelo. „Jsem ráda, že ji máš.“

Otočila se, vzala si desky s kresbami a odešla. Reva zavřela oči a cítila, jak teplo polibku vyprchává z její kůže. *Vždycky měla bystré oči. Bylo bláhové myslet si, že to nepozná.*

Potěžkala meč, vytáhla čepel z pochvy a zjistila, že je stará, ale nikoli rezavá. Ostří bylo zubaté, ale ne tolik, aby ho nebylo možné nabrousit. „Tak,“ odložila pochvu a zaujala bojový postoj. „Podíváme se, jestli to s tebou půjde líp. Čeká nás spousta práce.“

KAPITOLA PĚT

♦ LYRNA ♦

Tu klisnu dostala darem od Eorhilů — byla vysoká čtrnáct dlaní a bílá od čenichu až k ocasu, kromě černého flíčku mezi ušima. Když toho rána vyšla ze stanu, čekala tam na ni Eorhilka, které říkali Moudrost. S překvapivě elegantní úklonou jí podávala otěže.

„Má nějaké jméno?“ zeptala se Lyrna.

„Ve vašem jazyce znamená ‚Neviditelný šíp letící větrem a sněhem‘, Výsosti,“ odpověděla Moudrost bezchybně v jazyce království. „Mí lidé si příliš nelibují ve stručnosti.“

„Takže Šipka,“ odvětila Lyrna a podrbala klisnu na čenichu. Zvíře tiše zafrkalo.

„Stýská se jí po jejím jezdcí,“ vysvětlila Moudrost. „Padl před městem. Myslím, že byste jí mohla pomoci se s tou ztrátou vyrovnat.“

„Děkuji vám,“ odpověděla Lyrna s úklonou. „Pojedete dnes se mnou? Moc bych si přála váš lid lépe poznat.“

Žena trochu jízlivě odvětila: „Copak jste už ve vaší knihovně nepřečetla každou knihu, která pojednává o Eorhilech, Výsosti?“

„Stále více zjišťuji, že moudrost knih se nemůže vyrovnat osobnímu poznání.“

„Jak si přejete.“ Moudrost se otočila, vyhoupla se na vlastního koně a tázavě pohlédla na Lyrnu. „Mí lidé vyrážejí hned.“

Když Lyrna nasedla na koně a odcválala s Moudrostí, Iltisovi a Ben-tenovi nezbylo než se rychle rozjet za ní. Dojeli k východní hranici tábořiště, kde už se Eorhilové vydávali na cestu. Jednotlivé bojové skupiny odjížděly tryskem zdánlivě zcela nahodile. Žádné uspořádané řady a útvary, ačkoli každý jezdec se pohyboval s naprostou jistotou a celá armáda nakonec na rozhraní východních kopců a nížin za nimi utvořila konečnou, byt' volnou formaci.

„Dobrý kraj pro koně,“ podotkla Lyrna směrem k Moudrosti n celou hodinu před polednem. Cesta byla náročná, ale nikoli vyčerpávající — během výpravy na území Lonaků královna uvykla dlouhým

hodinám v sedle. Nový kůň ji navíc velmi potěšil, byl rychlejší než ubohý starý Sobol a ne tak nedůtklivý jako Šíkula.

„Pořád je tu víc kopců, než by se mým lidem líbilo,“ odpověděla Moudrost a dlouze se napila z měchu. „A ještě jsme tu nepotkali ani jednoho losa. Některým mladým hodně chybí, neboť skutečně dospělým se Eorhil stane teprve tehdy, když uloví prvního losa.“

Lyrna se rozhlédla po okolních jezdcích a všimla si, jak neustále stáčejí pohledy k její tváři, ovšem bez té posvátné úcty, kterou jí projevovali její poddaní. Jestli v nich něco zaznamenala, pak nervozitu z toho, že se ocitli v královnině blízkosti.

„Říkáte tomu Temné síly,“ pronesla Moudrost, která nějak vytušila, na co se chce Lyrna zeptat. „My to nazýváme jednoduše *Exilla*, ve vaši řeči síla.“

„Já žádnou takovou nemám,“ upozornila ji Lyrna.

„Na tom nezáleží. Víme o ní, ale jen málokdo z nás je takovými schopnostmi obdařen.“

„A předpokládám, že takových se pak straníte.“

Moudrost se tiše zasmála. „Nesudte nás měřítky vlastního lidu, Výsosti. Obdařených se nestraníme, ctíme je. Čím větší je síla, tím větší je naše úcta. A přesto se v žádném z našich příběhů ani v písních nevypráví o síle větší, než jaká uzdravila vás. Mí soukmenovci se obávají, co to může znamenat.“

„A vy?“

Moudrost roztáhla rty popraskané věkem do chápavého úsměvu. „Ne, velká a hrozivá královno, já se nebojím. Vím moc dobře, co to znamená.“

Saněš Poltar k nim přiklusal na svém skvrnitém hřebci a ostražitě Lyrně pokývl. „Zvědové hlásí mnoho mužů na jihu,“ oznámil náčelník Moudrosti. „Královna zůstane tady, my se pojedeme podívat.“

„Já myslím, že ne,“ opáčila Lyrna a věnovala Eorhilovi zářivý úsměv.

„Pán věže říkal, abychom vás střežili nade všechny,“ odpověděl Saněš Poltar. „A my jsme podřízeni jemu, ne vám.“

„A já nejsem podřízena nikomu.“ Stočila Šipku k jihu a pobídla ji do trysku.

Eorhilové ji samozřejmě brzy předjeli, ovšem přísný pohled, kterým si ji změřil Saněš Poltar ženoucí se okolo, Lyrnu uspokojil. Iltis a Benten královnu dostihli krátce po jezdcích. Jak stoupající slunce vysušovalo půdu, Lyrna neustále mrkala, aby se zbavila prachu v očích. Po půlhodině vyjeli na nízký kopec a zastavili hned za náčelníkem, který shlížel do mělkého údolí před sebou. Na východ a na západ se v dokonale souhře tryskem hnali eorhilští předjezdci, zatímco hlavní skupina jezdců čekala na nízkém hřebeni. Královna si všimla, že většina z nich má nasazené šípky v lucích z rohoviny.

Saněš Poltar mlčky pozoroval údolí jako ještřáb na lovu. Lyrna se podívala stejným směrem, ale neviděla nic než holou krajinu. „Kolik mužů jste viděli?“ zeptala se náčelníka.

„Méně než ve městě,“ odpověděl, aniž by se otočil. „Víc než máme my.“

Další volarská armáda, které dal Tokrev za úkol vyplenit jih? přemítala. Mistr Marken prozkoumal mysl mrtvého generála a popsal ji jako bažinu přehnaných ambicí a marnivé žárlivosti, ale o další armádě v blízkém okolí se nezmínil. Že by přistáli dřív? uvažovala dál. Druhá vlna, která měla urychlit dobytí obléhaného města?

Saněš Poltar se v sedle narovnal a ukázal před sebe. Teprve po několika dalších vteřinách je uviděla i Lyrna — několik jezdců, kteří tryskem pádili údolím, ale vzápětí, když spatřili na obzoru tolik mužů na koních, zastavili. Rozptýlili se, stále příliš daleko, aby bylo možné rozeznat detaily, načež jeden z nich vyjel dopředu a zmizel za skalním převisem. Moudrost vedle Lyrny odepjala od sedla luk a nasadila šíp. *Je tak stará, pomyslela si Lyrna, a přesto se od ní pořád čeká, že bude bojovat.*

Jezdci v údolí vyčkávali několik minut. Lyrně se zdálo zvláštní, že žádný z nich zatím netasil meč. Saněš Poltar opět otočil hlavu, právě ve chvíli, kdy se na druhé straně údolí objevil prapor třepotající se v čele útvaru pěchoty vedené mužem na koni. Válečníci napochodovali do údolí, ale nezaujali bitevní formace. Jakmile Lyrna rozeznala symbol na standartě — věž zvedající se z rozbouraného moře —, všechno pochopila.

Zasmála se a pobídla Šipku, nedbajíc Iltisových zděšených protestů. Když se přiblížila, pochodující zástup se zastavil. Seržanti křičeli